

gyvieji šaltiniai

2026/1 (113)

Kas yra tikroji laisvė?
Gediminas Kapustavičius

**Iš religinės vergovės:
nuo islamo prie krikščionybės**
Virginijus Varkalis

Dievas viską padarė nauja
Erika Juozelėnė

Kaina 1 Eur

Žurnalą leidžia

Misionieriškas labdaros fondas „Šviesa Rytuose“ nuo 1998 m. Išeina keturis kartus per metus. Reg. Nr.: 98–044. Tiražas 5000 egz.

Fondo valdybos pirmininkas

Zenonas Buivydas

Fondo valdytojas

Remigijus Jucevičius

Redaktorė

Lina Jurgaitienė

Redakcinė kolegija:

Sandra Doan,
Irmantas Jakubonis,
Gediminas Kapustavičius,
Robertas Peteraitis

Kalbos redaktorė

Birutė Bikulčienė

Dizainerė

Rima Ramonienė

Fotografijos:

„Shutterstock“, „unsplash“

Spaudė

UAB „BALTO print“
Utenos g. 41A, Vilnius

Redakcija

Žurnalas GYVIEJI ŠALTINIAI
Pylimo g. 20-10
LT- 01118 Vilnius
Tel. 8 618 08200
el. paštas: gyviejisaltiniai@gmail.com
www.gyviejisaltiniai.lt

Žurnalo rėmėjai:

Sigitas Gideika ir Jakob Tielmann

Jūs taip pat galite prisidėti prie žurnalo platinimo ir jo tiražo augimo, pervedę savo auką į Misionieriško labdaros fondo „Šviesa Rytuose“ sąskaitą LT957300010129360165 banke AB „Swedbank“ Įmonės kodas 292014790

Straipsnių autoriai ne visada atspindi redakcijos požiūrį.

sveikiname Jus su dar vienu gražiu ir laiku atėjusiu pavasariu! Kartu su Jumis noriu padėkoti Dievui ir visai mūsų žurnalo redakcinės kolegijos komandai, kuri jau tiek daug metų pasišventusi triūsia rengdama šį leidinį. Ačiū mūsų redaktorei Linai Jurgaitienei, redkolegijos nariams Gediminui Kapustavičiui, Irmantui Jakuboniui, Robertui Peteraičiui, Sandrai Doan ir Zenonui Buivydui.

Didelė padėka ištikimiesiems mūsų žurnalo rėmėjams Sigitui Gideikai ir Jokūbui Tielmanui. Dėkoju Jurijui Kazlauskiui už atsakingą darbą platinant žurnalą ir skleidžiant informaciją apie jį. Džiaugiuosi, kad žurnalas „Gyvieji šaltiniai“ nukeliauja į tikinčiųjų bendruomenes, ligonines, senelių namus, reabilitacijos centrus, įkalinimo įstaigas, yra dalinamas įvairiuose renginiuose bei šventėse.

Didelis džiaugsmas gauti Jūsų atsiliepimų ir gražių išvalgų, kuriomis pasidalinate įdėmiai perskaitytą straipsnius. Visada jų laukiame.

Raginu dalinti šį žurnalą savo aplinkoje, nepamiršti kaimynų, bendradarbių, giminaičių, nes nežinome, į kokią dirvą nukris Žodžio sėkla ir kada ji sudygs bei duos vaisių.

Prisiminkite mus savo maldose ir pagal išgales savo auka prisidėkite prie mūsų tarnystės skelbiant Evangeliją Lietuvos žmonėms. Iš anksto širdingai Jums dėkojame.

Džiugia ir dėkingumo kupina širdimi sveikinu Jus visus ir kiekvieną su mūsų Viešpaties ir Gelbėtojo JĖZAUS KRISTAUS Prisikėlimo Švente!

... o tie vyrai prabilo: „Kam ieškote gyvojo tarp mirusiųjų? Nėra jo čia, Jis prisikėlė!“

Jis PRISIKĖLĖ! Iš tiesų iš tiesų PRISIKĖLĖ!

Misionieriško labdaros fondo „Šviesa Rytuose“ valdytojas Remigijus Jucevičius

Turinys

2 Kas yra tikroji laisvė?
Gediminas Kapustavičius

6 Kitokia finansinė laisvė
Gediminas Basalykas

10 Kaip išsilaisvinti iš gyvenimo grandinių
Steven J. Davis

14 Dievas viską padarė nauja
Erika Juozelėnė

19 Iš dykumos – pasiremiant į Mylimąjį
Zita Butkutė

22 Geriau kalėjime su Dievu, nei laisvėje be Dievo
Egidijus

26 Iš tamsos į laisvę Kristuje
Rachelė Jurėnaitė

30 Iš religinės vergovės: nuo islamo prie krikščionybės
Virginijus Varkalis

34 Kaip susitaikyti su Dievu?

Kas yra tikroji laisvė?

Gediminas Kapustavičius

Kauno baptistų bendruomenės „Kristaus Misija“ pastorius

Laisvė – tai nuostabi Dievo dovana žmogui, tačiau ja naudojasi tikrai ne kiekvienas. Esame labiau linkę priimti kitų primetus vaidmenis, paklusti aplinkos lūkesčiams ar slėptis minioje, nei išdrįsti atskleisti savo tikrąją tapatybę ir būti savimi. Kita vertus, laisvės dovana yra nepakankamai branginama, dėl to daugelis žmonių tampa savo baimių, priklausomybių ar egoizmo įkaitais. Laisvė – tai dovana ir galimybė, kuria privalu pasinaudoti, bet kartu ir atsakomybė, kurios nevalia nepaisyti. Tikroji laisvė turi dvi neatsiejamas puses: drąsą išreikšti save ir brandą valdyti save.

Laisvė dažnai įsivaizduojama lyg paukščio skrydis – bekaštė erdvė ir jokių kliūčių. Tačiau paukštis yra laisvas skristi tik tol, kol jis naudojasi savo sparnais (galimybė) ir paiso gamtos dėsnį (atsakomybė). Jei jis nuspręstų „išsilaisvinti“ nuo savo sparnų ar oro srovių, jis tiesiog nukristų ir skaudžiai nukentėtų. Panašiai yra ir su krikščionio laisve. Dievas mums suteikė sparnus – galimybę mylėti, kurti ir keisti pasaulį – juos būtina išskleisti ir nepaliumamai jais plaukti. Taip pat derėtų neužmiršti, jog egzistuoja dvasiniai dėsniai ir jėgos, kurie leidžia mums pakilti aukštyne ir sklęsti tolyn. Tik prisiimdami atsakomybę už save ir kitus žmones tampame iš tiesų laisvi ir imame skristi.

Laisvė – tai galimybė realizuoti save. Tikroji laisvė prasideda ne tada, kai galime daryti bet ką, o tada, kai atrandame prasmę daryti tai, kas teisinga. Ji leidžia žmogui tapti tuo, kuo jis yra pašauktas būti. Laisvė būti savimi nėra leidimas pataikauti savo užgaidoms, bet pašaukimas būti originaliu Dievo šedevru pasaulyje, kuriame visi bando būti kopijomis. Kiekvienas žmogus yra unikalus ir nepakartojamas Dievo kūrinys. Nėra dviejų vienodų asmenybių. Dievas kiekvienam dovanojo savitą išvaizdą, gebėjimus, charakterį ir numatė gyvenimo kelią, todėl tikroji žmogaus vertė slypi ne panašume į kitus, bet ištikimybėje savo tikrajai tapatybei. Laisvė būti savimi yra ne kas kita, kaip kvietimas išlaisvinti savitą vidinį potencialą, kurį mums įskiepijo Kūrėjas. Vis dėlto dažnas bijo būti savimi: prisitaiko prie aplinkos, kopijuoja kitus, slepiasi už įvaizdžių, apsimitinėja, dedasi tuo, kuo iš tiesų nėra. Tačiau kopija niekada neprilygs originalui, o gyvenimas su kauke ilgainiui atima vidinę ramybę ir laisvę. Pasaulis mus nuolat verčia matuoti svetimus drabužius: būti **sėkmingesniems**, gražesniems ar turtingesniems už kaimyną. Būti savimi reiškia laisvę nusiimti visas šias kaukes. Visada lengviau plaukti paviršiu ir pasiduoti daugumos spaudimui, tačiau krikščionis kviečiamas ne prisitaikyti prie jį supančio pasaulio, o gyventi ir būti pagal Dievo valią. Tik žvelgdamas į Dievą, o ne į minią, žmogus atranda tikrąją laisvę: *Viešpats yra Dvasia. O KUR VIEŠPATIES DVASIA, TEN LAISVĖ*

Tikroji laisvė prasideda ne tada, kai galime daryti bet ką, o tada, kai atrandame prasmę daryti tai, kas teisinga.

(2 Korintiečiams 3, 17). Krikščionis nebando būti tobulas, jis leidžia Dievo malonei veikti per savo netobulumą. Laisvė būti savimi – tai kartu ir ramybė priimant savo žmogišką trapumą: *DIEVO MALONE ESU, KAS ESU, ir Jo malonė man neliko bergždžia, bet aš darbavauisi daug daugiau už juos visus, nors ne aš, bet Dievo malonė, esanti su manimi* (1 Korintiečiams 15, 10).

Psichologijoje naudojamas **Johari langas** (savęs pažinimo įrankis) apibūdina keturias žmogaus pažinimo erdves: tai, kas apie mane žinoma ar nežinoma man pačiam ir kitiems. Žvelgiant iš krikščioniškos perspektyvos, šie keturi langai gali tapti vidinės laisvės žemėlapiu – parodyti, kur žmogus yra laisvas būti savimi, o kur dar gyvena iliuzijoje, baimėje ar nežinioje.

Atviras langas – pažinta ir priimta tapatybė: žinoma man ir kitiems. Tai erdvė, kurioje žmogus gyvena būdamas savimi. Jis nebijo būti matomas, nereikia vaidinti ar slėptis. Krikščioniui tai – gyvenimas Dievo akivaizdoje priimant savo dovanas ir ribotumus. Čia pasireiškia laisvė realizuoti save. Žmogus gali tarnauti, kurti ir mylėti, nes nebeeikvoja energijos netikriems įvaizdžiams palaikyti. Kuo šis langas platesnis, tuo daugiau autentiškumo ir vidinės ramybės.

Akloji zona – tai, ko pats nematau: žinoma kitiems, bet ne man. Tai mūsų charakterio bruožai, silpnybės ar net dovanos, kurių mes patys nepastebime. Dažnai būtent čia slypi nelaisvės spąstai: puikybė, saviapgaulė, menkavertiškumo

ar nesaugumo jausmas. Norint atverti šį langą ir išsivaduoti iš aklumo zonos, būtina nuolankiai įsiklausyti į aplinkinių įspėjimus ar patarimus, priimti brolišką pataisymą, padaršinimą ir pagalbą.

Paslėptas langas – tai, ką slepiu: žinoma man, bet ne kitiems. Tai mūsų baimės, kaltės, žaizdos, lūkesčiai ir tikrieji troškimai. Žmogus gali atrodyti laisvas, bet gyventi užsidaręs, tarsi vėžlys po kiautu, akylai saugodamas savo vidinius išgyvenimus. Krikščioniškoje patirtyje šią erdvę gydo išpažintis, atgaila ir atleidimas, atvirumas ir pasitikėjimas. Slėpimas riboja laisvę, nes reikalauja nuolatinės kontrolės ir slegia mūsų širdį. Atsivėrimas ją gražina.

Nežinomas langas – neištirta gelmė: nežinoma nei man, nei kitiems. Tai dar neatrastos dovanos, pašaukimas, gebėjimai mylėti, kurti ir veikti daugiau, nei įsivaizduojame ar manome galintys. Krikščionybė teigia, kad žmogus iki galo nepažįsta pats savęs – jį pilnai pažįsta tik Dievas. Čia slypi laisvės dinamika: žmogus nėra užbaigtas projektas. Laisvė yra kelionė į vis didesnę savęs pažinimą ir realizavimą. Kuo daugiau žmogus gyvena šviesoje – pažįsta save, priima save ir leidžia save keisti – tuo jis tampa laisvesnis ir produktyvesnis. Ir atvirkesčiai, kuo daugiau mūsų gyvenimo lieka paslėpta – nuo kitų, nuo savęs ar net nuo Dievo – tuo siauresnė tampa mūsų laisvė ir kuklesni mūsų laimėjimai. Johari langas primena: laisvė plečiasi kartu su šviesa. Jei aklosios ir slaptosios erdvės mažėja, jei leidžiame Dievui atverti dar nepažintą mūsų širdies gelmes, po truputį tampame vis labiau atspindintys savo Kūrėjo paveikslą ir sumanyką: *Mes esame Jo kūrinys, sukurti Kristuje Jėzuje geriems darbams, kuriuos Dievas iš anksto paskyrė mums atlikti* (Efeziečiams 2, 10). Reikėtų būtinai pridurti ir įspėti, kad jokių būdu nebandytume išnaudoti Dievo savirealizacijos tikslais, antraip teks skaudžiai nusivilti. Kadangi Dievas turi kardinaliai priešingą tikslą: realizuoti Save ir Savo tikslus per mūsų gyvenimą žemėje.

Laisvė – tai gebėjimas kontroliuoti save. Ką reiškia būti laisvu žmogumi? Daryti, ką nori? Gyventi be taisyklių? Klausyti tik savęs? Paradoksalu, bet kuo garsiau šiuolaikinis žmo-

Laisvas esu ne tada,
kai galiu daryti tai,
ką noriu, bet kai
galiu nedaryti to, ko
nenoriu.

gus deklaruoja savo laisvę, tuo labiau jis tampa priklausomas nuo savo troškimų, įpročių, baimių ir kalčių. „Iš tikrųjų laisvei gresia pavojus išsigimti į gryną kaprizingumą, jei ji nesuvokiama kaip atsakomybė. Todėl negana Laisvės statulos rytinėje Amerikos pakrantėje, aš patariu dar pastatyti Atsakomybės statulą vakarinėje pakrantėje“ (Viktoras Franklis, *Žmogus ieško prasmės*, 121 psl.). Mes išmokome reikalauti savo teisių, bet užmiršome vykdyti savo pareigas. Mes siekiame kontroliuoti savo aplinką, bet nesugebame suvaldyti savęs. Laisvė nėra savivalė, tai atsakomybė už save ir kitus žmones. „Tik kvailiai vadina savivalę laisvę“ (Tacitas).

Laisvė nėra vien sparnai – jai reikia ir vairo. Krikščioniškoji vidinės laisvės samprata sujungia šiuos du dalykus: drąsą realizuoti save ir brandą valdyti save. Tik tada žmogus tampa tikrai laisvas. „Žmogus nėra laisvas, jei negali įsakinėti sau“ (Pitagoras). *Viskas man leistina, bet NE VISKAS NAUDINGA. Viskas man leistina, bet aš NESIDUOSIU NIEKIENO PAVERGIAMAS!* (1 Korintiečiams 6, 12). Laisvas esu ne tada, kai galiu daryti, ką noriu, bet kai galiu nedaryti to, ko nenoriu. Jei pasaulis laisvę supranta kaip galimybę tenkinti savo norus, tai krikščionis ją mato kaip atsakomybę nuo tų norų nebeprisklausyti. „Laisvė – tai būti tikruoju savo gyvenimo šeimininku“ (Aristotelis).

Laisvė ir atsakomybė yra dvi tos pačios monetos pusės. Jei viena monetos pusė yra galimybė būti laisvam, tai antroji – savanoriškas pasiryžimas šią laisvę „apriboti“ vardan savo artimo gerovės. Tikrai laisvas žmogus supranta, kad jo pasirinkimai kuria aplinką, kurioje gyvena kiti. Tai atsakomybė pamatyti alkstantį, išklausti vienišą ar apginti neteisę patiriantį žmogų. Laisvė mums duota ne tam, kad užsidarytume savo komforto zonoje, o tam,

Šventoji Dvasia
suteikia vidinę jėgą
gyventi dorai, šventai
ir teisingai. Ji ugdo
gebėjimą valdyti save,
rinktis meilę ir kasdien
augti tikroje laisvėje.

kad mylėtume be išskaičiavimo ir taptume „kitų žmonių tarnais“. Krikščioniškoji laisvė niekada nėra sterili ar izoliuota. Ji kyla iš suvokimo, kad mano laisvė baigiasi ten, kur prasideda kito žmogaus orumas: *Viskas man leistina, bet ne viskas naudinga. Viskas man leistina, bet ne viskas ugdo!* NIEKAS TENEIEŠKO, KAIP JAM GERIAU, BET KAIP KITAM (1 Korintiečiams 10, 23–24). „Laisvai gyvena tik tas, kuris su džiaugsmu atlieka savo pareigas“ (Ciceronas).

Krikščionio laisvė yra nuolatinė besitęsianti kelionė. Ji prasideda nuo vidinio išsilaisvinimo, kurį dovanoja Dievas, ir sklaidžiasi per kasdienius mūsų pasirinkimus tarnauti, kurti ir mylėti. Didžiausia laisvės dovana yra ne tai, ką mes galime gauti, o tai, kuo mes galime tapti: atsakingais, mylinčiais ir laimingais Dievo bendradarbiais šiame pasaulyje. *Kur laisvė eina, ten laimė seka* (posakis).

Ar tikrai esu laisvas žmogus? *Gero trokšti sugebu, o padaryti – ne. Aš NEDARAU GĖRIO, KURIO TROKŠTU, O DARAU BLOGĮ, KURIO NENORIU. O jeigu darau, ko nenoriu, tada nebe aš tai darau, bet manyje gyvenanti nuodėmė* (Romiečiams 7, 18–20). Pasak apaštalo Pauliaus, dar nesu pakankamai laisvas žmogus, jei: Nedarau to, ko noriu – nerealizuoju savęs.

Darau tai, ko nenoriu – nekontroliuoju savęs.

Ir kaip įgyjama tikroji laisvė?

Žinoti Dievo Žodį: *Ir jūs pažinsite tiesą, ir tiesa padarys jus laisvus* (Jono 8, 32). Tikroji laisvė prasideda nuo tiesos pažinimo. Dievo žodis padeda žmogui pamatyti save tokį, koks jis yra iš tikrųjų – be iliuzijų ir saviapgaulės – ir parodo kelią, vedantį į tikrąją laisvę.

Tikėti Dievo Sūnų: *Jei tad Sūnus jus išlaisvins, iš tiesų būsite laisvi* (Jono 8, 36). Laisvė nėra vien asmeninių pastangų vaisius. Tikėjimas Kristumi išlaisvina iš nuodėmės, kaltės ir praeities naštos, suteikdamas naują tapatybę – Dievo vaiko laisvę.

Gyventi Dievo Dvasia: *O kur Viešpaties Dvasia, ten laisvė* (2 Korintiečiams 3, 17). Šventoji Dvasia suteikia vidinę jėgą gyventi dorai, šventai ir teisingai. Ji ugdo gebėjimą valdyti save, rinktis meilę ir kasdien augti tikroje laisvėje.

Kitokia finansinė laisvė

Turtingas viešpatauja vargšui; skolininkas tampa skolintojo vergu. (Patarlių 22, 7)

Gediminas Basalykas

Siekdami gyventi laisvai, turime nepamiršti vieno svarbaus mūsų kasdieninio gyvenimo aspektų – mūsų finansų. Neretai rūpinantis kasdienio gyvenimo rūpesčiais, mūsų finansinėje situacijoje pradeda trūkti aiškumo, kur gi dingsta mūsų pinigai? Aplink mirgančios reklamos moko mus impulsyviai išlaidauti, kuo daugiau visko pirkti, o bankai ir lizingo bendrovės visada pasiruošę lengvai mus įtraukti į skolas. Deja, mus supanti kultūra skatina pamiršti finansinį atsakingumą ir prarasti savo finansinę laisvę. Jei pasiduosime šiai įtakai, į mūsų širdį pradės brautis nerimas, o sąskaitoje mįslingai dingstant pinigams mėnesio gale klausime savęs: „Kodėl vėl nieko nesutaupiau?“. Todėl savo finansus turime tvarkyti tikslingai, sąmoningai, ir vadovaujantis Dievo žodyje randamais principais.

Kristus kiekvieną tikintįjį pašaukė gyventi laisvėje ir ramybėje – tai apima ir finansų sritį. Finansinė laisvė nėra pinigų kiekis – tai yra ramybė, kurią atneša teisingas pinigų tvarkymas. Tiesa, mažos pajamos Lietuvoje, ypač didmiesčiuose, kur nuoma ir pragyvenimas brangūs, yra reali problema, tačiau net ir tada tvarkingas biudžetas, nereikalingų skolų vengimas ir dosnumas leidžia judėti į priekį, o chaosas su bet kokiomis pajamomis greitai nuveda į duobę.

Mitas – daugiau pinigų išspręstų mano problemas

Kas myli sidabrą, niekad nepasitenkins sidabru; kas myli turtus, nepasitenkins tuo, ką turi. (Mokytojo 5, 9)

Dažnai manoma, kad daugiau finansų išspręstų slegiančius rūpesčius ir atneštų ramybę. „Jei tik uždirbčiau tiek, pagaliau galėčiau dėl nieko nebesijaudinti“. Žinoma, didesni finansai tikrai gali išspręsti ne vieną slegiančią problemą, ir gali padėti gyventi geriau. Tačiau ar tikrai pasibaigtų finansinės bėdos? Ar tikrai tai atneštų ramybę, ir rūpesčių pabaigą? Žinoma, ne. Nors papildomi finansai tikrai išspręstų ne vieną problemą, pagrindinė žmogaus problema nėra pinigų trūkumas, tačiau gilesnė – požiūrio problema.

Visi esame girdėję atvejų, kai žmonės, loterijoje išlošę milijonus, sugriauna savo gyvenimą, paskęsta skolose, ir galų gale lieka dar blogesnėje būklėje nei prieš laimėjimą.

Kodėl taip nutinka? Juk atrodo, tai yra daugelio žmonių svajonė – išlošti milžinišką sumą pinigų. Dažnai į tai žiūrima kaip į svajonę, kuri reikštų gyvenimo sunkumų pabaigą. Tokios situacijos rodo, kad žmogaus požiūris į pinigus, o ne jų kiekis, yra vienas iš pagrindinių faktorių, nulemiančių tolimesnę sėkmę.

Biudžetas – būtinas įrankis aiškumui

Kas iš jūsų, norėdamas pastatyti bokštą, pirmiau atsisėdęs neskaičiuoja išlaidų, kad žinotų, ar turės iš ko užbaigti? (Luko 14, 28)

Daugeliui iš mūsų pažįstama situacija, kai pažiūrėjus į pinigų likutį mėnesio pabaigoje, kyla klausimas, „Kur išėjo tiek pinigų?“. Dažnai tvarkant finansus mums pritrūksta aiškumo. Biblijoje matome, kad Dievas moko mus skaičiuoti, kruopštumo, ir atsakomybės. Čia mums į pagalbą ateina dažnai girdėtas žodis „Biudžetas“. Nors šis žodis gali skambėti baugiai, idėja yra labai paprasta – užsirašyti, kiek pinigų planuoju išleisti šį mėnesį, ir kokiems dalykams. Pradžią gali būti tiesiog ant popieriaus lapelio surašytos jūsų išlaidos, ir joms numatyta suma – tai jau yra jūsų biudžetas. Geriausia pirma ap-

rašyti savo būtinąsias išlaidas – būstui, mokesčiams, maistui, degalams, dešimtainei ir pan., ir kiekvienai kategorijai priskirti vidutiniškai tam išleidžiamą sumą. Tai – jūsų būtinosios išlaidos. Tuomet likusius pinigus galima paskirstyti kitoms kategorijoms – taupymui, pramogoms ir pan. Taip paskirstyti į kategorijas reikėtų visas savo mėnesio pajamas, nepaliekant neapibrėžto nei vieno euro. Žinoma, išlaidas reikia ne tik apibrėžti, bet ir sekti, kiek kiekvienoje kategorijoje išleista pinigų. Dauguma bankų programėlėse automatiškai kategorizuoja jūsų išlaidas ar net siūlo biudžeto sekimo funkcionalumą, o norint pačiam sekti pajamas, taip pat yra prieinamas ne vienas tam skirtas įrankis. Biudžeto sudarymas ir jo laikymasis suteikia jūsų finansams struktūrą, aiškumą, ir panaikina nerimą keliančią nežinią, kur dingsta pinigai. Žinoma, biudžetas turėtų būti nuolat koreguojamas, papildomas naujomis kategorijomis ir pakeitimais, atsižvelgiant į besikeičiančias gyvenimo aplinkybes. Svarbu paminėti, kad Biblijoje matome principą aukoti bažnyčiai dešimtinę – t. y. dešimtadalį savo gaunamų pajamų, tad tai turėtų atsispindėti

ti jūsų biudžeto sąrašė. Šis aukojimas bažnyčiai nėra religinė apeiga, tačiau autentiškas jūsų pasitikėjimo ir dėkingumo Dievui rezultatas.

Neįklimpk skolose

Stropiojo sumanymai veda į apstybę, o skuboti – į nuostolį. (Patarlių 21, 5)

Vienas iš didžiausių pavojų finansinei laisvei yra skolos. Pirmiausia svarbu pasakyti, kad atsargiai ir atsakingai paimta paskola būtinam pirkiniui, pavyzdžiui, būstui ar automobiliui, nėra nuodėmė ar blogas dalykas. Tačiau visuomenėje formuojasi kultūra „viskas lizingu“ – viską pirkti už kieno nors kito pinigų. Nors vienas mėnesinis mokėjimas atrodo mažas, netrukus jų atsiranda daugiau, ir galų gale kas mėnesį mokama suma nebėra tokia jau maža. Tai sukuria bendrą finansinę naštą, mažina galimybę taupyti, ir tampa ypač pavojinga jei netektumėte darbo – nevykdant mokėjimų skolos pradedamos išieškoti delspinigių ir antstolių būdu. Kita vertus, jei atsakingai tvarkome savo finansus, turime susitaupe 3–6 mėn. pinigų rezervą, ir paskolą imame tik esant absoliučiai būtinybei, paimti paskolą būstui ar automobiliui nėra blogas dalykas. Svarbiausia turėti tvirtą finansinį

pagrindą, ir atsakingai žiūrėti į skolinimąsi ir su juo susijusias rizikas. Reikia paminėti, kad nauji automobiliai nuvertėja ypač greitai – po 5 metų automobilis įprastai praranda net 30–50 proc. savo pradinės vertės. Taigi naudingiau ieškoti beveik naujo, kelerių metų senumo automobilio. Lietuvos Banko duomenimis, įsiskolinimai Lietuvoje sparčiai auga – pernai vartojimo paskolos augo net 40 proc. Trys didžiausios paskolų kategorijos Lietuvoje yra bendro vartojimo, būsto ir automobilio paskolos. Auga ir nemokumo – negalėjimo susimokėti skolų – statistika. Nors situacija mūsų šalyje dar nėra tokia bloga kaip didžiosiose Vakarų pasaulio valstybėse, tendencija rodo blogėjančią situaciją. Kur šis kelias nuveda, matome, pavyzdžiui, Jungtinėse Amerikos Valstijose, kur bendra namų ūkių skola siekia 18 trilijonų dolerių ir toliau auga, o kartu auga ir išsimokėti nebegalinčių žmonių skaičius. Į šią sunkią situaciją atvedė finansinis aplaidumas ir lengvabūdiškas požiūris į skolinimąsi.

Jei jau įklimpai į skolas, gali naudoti „sniego gniūžtės“ metodą – pirmiausia išmokėti pačią mažiausią skolą, tuomet atsilaisvinusius pinigų panaudoti sumokant kitą skolą, taip pamažu „nuridenant“ skolų apmokėjimo gniūžtę.

Finansinė laisvė nėra pinigų kiekis – tai yra ramybė, kurią atneša teisingas pinigų tvarkymas.

Išleisk mažiau nei uždirbi

Lengvai įgytas turtas greitai sunyksta, kas kaupia dirbdamas – praturtėja. (Patarlių 13, 11)

Kai kam tai gali pasirodyti labai akivaizdus patarimas, tačiau jį vis vien verta paminėti. Bendros mėnesio išlaidos neturėtų viršyti bendrų mėnesio pajamų – taip kiekvieną mėnesį prisidedant prie savo santaupų. Kai kiekvieną mėnesį atidedame tam tikrą sumą taupymui, stipriname savo finansinį pamatą ir galime susitaupyti savo norimoms pirkiniams. Gebėjimas pirkti norimą daiktą iškart, neįsiskolinant, yra finansinė laisvė. Žinoma, ne visiems dalykams galime susitaupyti, tad kaip jau aptarėme, kartais atsargiai paimta paskola gali būti sprendimas. Tačiau turėtume stengtis kiek įmanoma daugiau dalykų pirkti savo, o ne kieno nors kito pinigais.

Būk dosnus

Labiau palaiminta duoti negu imti. (Apaštalių darbų 20, 35)

Pirmiausia Biblijoje matome, kad Dievas yra visko Kūrėjas – Jis sukūrė dangų ir žemę, ir visą, kas yra žemėje. Todėl Jis yra visko Savininkas – nėra nieko, kas Jam nepriklausytų. Visa žemė ir joje esantys pinigai, auksas, sidabras – visa priklauso Dievui. Kitaip sakant, viską, ką turime, gavome iš Dievo malonės, ir esame tik Jo turtų prižiūrėtojai, o ne savininkai. Pripažindami, kad pinigai mums iš tikrųjų nepriklauso, galime ilsėtis tiesoje, kad Dievas yra suverenus visatos Valdovas ir Savininkas, o mes tik Jo malonės turtų prižiūrėtojai.

Sekdami šiuo malonės pavyzdžiu, mes taip pat turėtume būti dosnūs ir maloningi. Dievas moko aukoti ne tik bažnyčioje, bet ir kasdieniniame gyvenime, o tokių progų daugybė – pagelbėti vargšui, palikti dosnių arbatpinigių restorane, paaukoti labdaroms ar maisto dalinimo akcijoms, ir pan. Palaimingiau yra duoti, negu imti. Padėdami kitiems padarysime laimingesnius ne tik kitus, bet ir save pačius.

Keisk savo įpročius

Ir neprisitaikykite prie šio pasaulio, bet pasikeiskite, atnaujindami savo protą, kad galėtumėte iširti, kas yra gera, priimtina ir tobula Dievo valia. (Romiečiams 12, 2)

Šiandien kaip niekada esame supami pačių įvairiausių reklamų ir rinkodaros strategijų, kurių tikslas yra vienas – priversti mus ką nors pirkti. Dažnai perkame tai, ko mums iš tikrųjų nereikia. Tenka pripažinti, kad veikia mūsų silpnybės. Kiekvienas daugiau ar mažiau pasiduodame pagundoms impulsyviai ką nors nusipirkti, ir čia slypi vienas kertinių finansinės laisvės principų – susivaldymas.

Tik Kristus gali iš esmės pakeisti mūsų širdį – patys mes negalime pakeisti savo įpročių ir nugalėti pagundymų. Tik su Dievo pagalba galime keisti apsipirkinėjimo įpročius, mažinti impulsyvumą, ir išmokti pasakyti sau vieną iš sunkiausių ir baisiausių žodžių, kokį tik galima rasti žodyne: „Ne“.

Santuokoje apjunk finansus

Taigi jie jau nebėra du, o vienas kūnas. (Mato 19, 6)

Kadangi šeimose dažniausiai būna du pajamas uždirbantys žmonės, svarbu tas pajamas apjungti ir traktuoti kaip vieną šeimos turtą. Santuokoje nebėra „tavo pinigų“ ir „mano pinigų“, bet yra „mūsų pinigai“ – Dievas juk sujungė jus į vieną. Jungtinėse Valstijose „Ramsey Solutions“ atliko tyrimus rodančius, kad poros kurios apjungia savo finansus, juos valdo ir planuoja kartu, įgauna didesnę finansinį stabilumą, greičiau pasiekia užsibrėžtų finansinių tikslų, daugiau pasitiki vienas kitu ir jaučiasi labiau suartėję kaip pora.

Kaip išsilaisvinti iš gyvenimo grandinių

Steven J. Davis

Pastorius

„LAISVĖ!“ Puikiai prisimenu, kaip šaukiau šį žodį, išbėgdamas pro mokyklos duris po paskutinio egzamino prieš išleistuves. Saulės apšviestoje vietoje staiga sustojau. Nuo klausimo „O ką aš dabar darysiu?“ pasijutau tarsi šaltu vandeniu apipiltas. Akimirka, stovėdamas ant laiptų, suvokiau, kad visai nežinau, ko noriu iš gyvenimo. Nebuvau laisvas. Buvau visiškai nepasiruošęs tam, kas laukia. Baimė suspaudė širdį, kol priėjo draugas ir įspraudė man į ranką degtinės butelį. Truktelėjau gerą gurkšnį ir išstūmiau klausimą apie laisvę iš galvos.

Nematomos grandinės

Tas butelis atrodė kaip išsigelbėjimas. Tačiau žiūrint į praeitį, tai buvo pirma grandis nelaisvės grandinėje. Tuomet to nesupratau, bet kiekvieną kartą, kai siekiau butelio, kad pabėgčiau nuo baimės, grandinė sunkėjo.

Prieš du šimtus metų filosofas Jeanas Jacques'as Rousseau parašė garsų sakinį: „Žmogus gimsta laisvas, bet visur jis yra sukaustytas grandinėmis.“ Rousseau manė, kad mūsų grandines kuria neteisingos sistemos ir bloga visuomenė. Ir tai yra dalis tiesos. Tačiau Rousseau nepastebėjo kai ko gilesnio. Sunkiausios grandinės ateina ne iš išorės. Jos auga iš vidaus – iš įpročių, baimių ir sprendimų, kuriuos priimame siekdami laisvės. Lygiai kaip su tuo degtinės buteliu išleistuvių dieną: tai, kas atrodo kaip laisvė, tylomis gali tapti kalėjimu.

Ilgesys

Laisvės troškimas – vienas giliausių dalykų mumyse. kažkas viduje sako, kad gyvenimas neturėtų būti toks sunkus, kad kažkas yra ne taip – ir pasaulyje, ir mūsų pačių širdyse. Biblijoje aprašytas laikas pačioje pradžioje, kai žmonės gyveno be gėdos, be slapstymosi, be naštos, kurią dabar visi nešame (Pradžios 2, 25). Nepa- mename tokios laisvės, bet vis tiek jos ilgamės.

Manau, didelė žmonijos istorijos dalis – tai mūsų bandymas surasti kelią atgal, savo jėgomis sutvarkyti tai, kas sulaužyta. Tačiau mums tai nepavyksta.

Pažadas

Dievas nepaliko mūsų vienu ieškoti atsakymo. Nuo pat pradžių Jis pažadėjo atsiųsti Gelbėtoją – Tą, kuris nugalės melus, laikančius mus nelaisvėje. Tas Gelbėtojas – Jėzus.

Pradėdamas viešai tarnauti, Jėzus atsistojo sinagogoje ir perskaitė senojo pranašo Izaijo žodžius:

Viešpaties Dvasia ant manęs, nes Jis patepė mane skelbti Gerąją naujieną vargšams, pasiuntė mane gydyti tų, kurių širdys sudužusios, skelbti belaisviams išvadavimo, akliems – regėjimo, siuntė vaduoti prislėgtųjų ir skelbti maloningųjų Viešpaties metų (Luko 4, 18–19)

Visą savo misiją Jis apibūdino vienu sakiniu: *Žmogaus Sūnus atėjo ieškoti ir gelbėti, kas buvo pražuvę.* (Luko 19, 10)

Kvietimas, ne reikalavimas

Galbūt gražiausias pažadas, kurį Jėzus kada nors davė, užrašytas Evangelijoje pagal Matą. Tačiau norint jį suprasti, pirmiausia reikia išvaizduoti vieną vaizdą.

Senoviniame pasaulyje jungas buvo sunkus medinis rąstas, uždėtas ant dviejų jaučių kaklų, kad jie galėtų kartu traukti krovinį. Tai buvo simbolis, suprantamas kiekvienam: svoris ant pečių, jėga, varantis tavo gyvenimą, našta, kurią neši kiekvieną dieną. Tuometiniai religijos mokytojai krovė žmonėms sunkias naštas – nesibaigiančias taisykles, neįmanomus standartus – ir vadino tai keliu pas Dievą. Žmonės buvo išsekę.

Matydamas tą nuovargį Jėzus prabilo: *At-eikite pas mane visi, kurie vargstate ir esate prislėgti, ir Aš jus atgaivinsiu. Imkite ant savęs mano jungą ir mokykitės iš manęs, nes Aš romus ir nuolankios širdies, ir jūs rasite savo sieloms atgaivą. Nes mano jungas švelnus ir mano našta lengva* (Mato 11, 28–30).

Jis nesiūlė dar vieno taisyklių rinkinio. Jis siūlė Save – santykį. Jis sakė: *Tau nebereikia viso to nešti vienam.*

Kelias namo

Kelias į laisvę prasideda nuo sąžiningumo. Jėzus papasakojo istoriją apie jauną vyriškį, kuris pareikalavo savo dalies tėvo turto ir išėjo iš namų, kad viską išleistų. Kai pinigai baigėsi ir jis liko alkanas ir vienas, jo viduje kažkas sudužo. Jis nesugalvojo jokio plano. Tiesiog pasakė: *Kel-*

Atsisipirsti pagundai

„Šloviniu tave, nes esu nuostabiai padarytas.“ (1 Korintiečiams 10, 13)

Bob&Debby Gass

Vieną pasakojimą Jėzus pradėjo taip: *Vienas žmogus leidosi žemyn iš Jeruzalės į Jerichą ir pakliuvo į plėšikų rankas* (Luko 10, 30). Jeruzalė simbolizuoja vietą, kur Dievas parodo savo palankumą. Tuo tarpu Jerichas buvo Jozueš prakeiktas, šio miesto sienas Dievas sulygino su žeme (žr. Jozueš 6, 26). Kelyje tarp šių dviejų miestų knibždėjo plėšikų. Tiksliai nežinome, kodėl žmogus nusprendė leisti būtent tuo keliu ir ar ketino eiti iki pat galo. Biblijoje nieko apie tai nesakoma. Tačiau tikrai žinome, kad Dievas labai saugo mus ir siūnia ne vieną perspėjimą, kad nesileistume pagundos keliu ir netektų skaudžiai nudegti. Bet net ir turėdami Jo apsaugą bei perspėjimus vis tiek sugebame įsivelti į bėdą. Kaip tai nutinka?

Pirmiausia numojame ranka į Jo Dvasios raginimus. Paskui nebenorime melstis bei apmąstyti tam tikrą savo troškimų ir pavesti jų Dievui. Dar vėliau nebenorime jau net pasikalbėti apie tai su patikimu bičiuliu, kuris reikalautų atskaitomybės. Paskui nebenorime nė girdėti, kas tuo klausimu kalbama Biblijoje. Šitaip galiausiai visai nugesiname Dvasią, kad galėtume laisvai pasiduoti kūniškiems impulsams. Taip, ant kabliuko visuomet rasi nemokamo maisto, tačiau... nors pagunda žada laisvę, galiausiai ji karčiai atsirūgsta. Tenka labai brangiai mokėti. Dovydui jo meilės romanai kainavo jo šeimos gerovę.

Tikroji laisvė nėra tai, kad gali bet kada numalšinti kiekvieną apetitą. Tikroji laisvė – tai atsisakyti būti nesveikų troškimų vergu. Kova su pagunda labai kilni, bet jei nieko daugiau nedarai, o tik iš paskutiniųjų malšini savo geismus, galiausiai išvargsi ir nuleisi rankas. Žmogui būtina suprasti, kokį Dievas jį nori matyti, ir, bendradarbiaujant su Jo Dvasia, tapti tokiu žmogumi.

Dienos malda

Viešpatie, ačiū, kad esi šalia net tada, kai suku link Jericho. Padėk man išgirsti Tavo perspėjimus ir turėti drąsos sustoti, kai vedu save į pagundą. Šiandien pasitikiu Tavo pažadu, kad kiekvienam išmėginime Tu jau paruošei man išeitį – padėk man ją atrasti ir ja pasinaudoti. Padėk man tapti tokiu žmogumi, kokiu esi numatęs mane būti. Amen.

Iš WORD FOR YOU TODAY by BOB & DEBBY GASS,
Užsisakykite šiuos skaitinius nemokamai <https://dienos.skaitiniai.lt>

Finansinė laisvė nėra pinigų kiekis – tai yra ramybė, kurią atneša teisingas pinigų tvarkymas.

siuosi, eisiu pas tėvą ir sakysiu: „Tėve, nusidėjau dangui ir tau“ (Luko 15,18).

Štai kur prasideda laisvė – ne tada, kai būni pakankamai geras, o tada, kai būni pakankamai sąžiningas pripažinti, kadėjai ne ta kryptimi.

Mano vakaras palėpėje

Trečiaisiais studijų universitete metais žinojau tiesą. Laisvė, kurios siekiau, tik dar giliau įtraukė mane į tamsą. Daug kartų žadėjau sau, kad pasikeisiu, tačiau po kelių dienų atsidurdavau ten pat, kur ir buvau. Puikiai supratau, ką turėjo omenyje Jėzus, kai sakė: *Kiekvienas, kas daro nuodėmę, yra nuodėmės vergas* (Jono 8, 34). Tai buvau aš. Buvau vergas, neturintis jokios galios išsilaisvinti.

Vieną vakarą, vienu vienas savo palėpės kambarėlyje pajutau slegiantį nuodėmės ir kaltės svorį. Vėl grįžo ta pati baimė ir klausimas, kaip ir po paskutinio egzamino: „Ką aš dabar darysiu?“

Nuslydau nuo lovos ant kelių ir iš visos širdies sušukau: „Viešpatie Jėzau, gelbėk mane! Tu mirei už mane. Noriu gyventi dėl Tavęs.“

Tą naktį kažkas pasikeitė. Nesupratau, kas įvyko, bet širdyje jutau tikrumą, kad man atleista. Žinojau, kad rytojus atneš tas pačias kovas ir pagundas, bet žinojau ir tai, kad esu nebe

vienas. Pakildamas nuo kelių žinojau – Jėzus išlaisvino mane! Laisvę radau ne įsikibęs į savo gyvenimą, o atidavęs jį Jėzui.

Kaip atrodo laisvas gyvenimas

Tas vakaras palėpėje nebuvo mano istorijos pabaiga, o nauja pradžia.

Biblijoje parašyta: *Taigi, jei kas yra Kristuje, tas yra naujas kūrinys. Kas sena – praėjo, štai visa tapo nauja* (2 Korintiečiams 5, 17).

Jėzus ne tik man atleido – Jis davė man naują širdį ir naujus troškimus. Nauja meilė Jėzui, kuris mirė už mane, davė jėgos atsisipirsti savanau-diškiems geismams, kurie kadaise buvo mane pavergę. Vis dar visai klupau ir klydau, tačiau tvirtai laikiausi šio pažado: jei išpažįstu Jam savo nuodėmes, Jėzus ištikimas ir atleis (1 Jono 1, 9).

Renkiesi nuodėmę – renkiesi kančią

Jėzus pasakė: *Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: kiekvienas, kas daro nuodėmę, yra nuodėmės vergas.*

Kiekvienas turime pasirinkimą: galime būti nuodėmės vergai, o tai veda į mirtį, arba galime atiduoti savo gyvenimą Jėzui, ir tai veda į gyvenimą. Rinkdamiesi nuodėmę galiausiai renkamės kančią!

Išgirsk ir patikėk šiuo galingu Jėzaus pažadu: *Jei tad Sūnus jus išlaisvins, iš tiesų būsite laisvi.*

Geroji Evangelijos žinia skelbia: *Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė savo viengimį Sūnų, kad kiekvienas, kuris jį tiki, nepražūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą* (Jono 3, 16).

Yra vilties pasikeisti! Yra Tas, kuris gali mus išlaisvinti. Nebereikia gyventi baimėje ir kaltėje, slegiamiems nuodėmės naštos.

Dievas davė Kelią, Gelbėtoją – Jėzų! Tas, kuris atėjo ir mirė už mus, kad išlaisvintų belaisvius, tebešaukia: *Ateikite pas mane... Aš jus atgaivinsiu!*

Dievas viską padarė nauja

Iš okultizmo ir priklausomybių į tikrąją laisvę

Erika Juozelėnė

Savo liudijimą visuomet pradedu nuo vietos, kur, mano manymu, užgimė Dievo ieškojimas ir supratimas, kad yra kažkas daugiau nei tai, ką matome savo akimis – kad egzistuoja dvasinis pasaulis. Kai man buvo 4 metai, mano tėvai žuvo autoavarijoje. Tuo metu buvau darželyje, miegojau pietų miegą. Sapne išvydau tėvų mirtį. Pabudau apimta siaubo, pradėjau rėkti. Auklėtojos bandė raminti, guodė, kad tai tik baisus sapnas. Neilgai trukus jos sulaukė skambučio ir žinios, kad mano tėvai iš tiesų žuvo.

Nuotr. iš asmeninio archyvo

Pirmasis susitikimas su dvasiniu pasauliu

Nors buvau mažas vaikas, nuo tada manye atsirado suvokimas, kad yra kažkas daugiau, ir vidinis troškimas tai suprasti. Dvasinis pasaulis buvo arti, ir aš jaučiau jo buvimą. Nuo maždaug šešerių metų pradėjau matyti įvairius šešėlius ir

dvasines būtybes. Pamenu įvykį, kai nakvojavu pas tetą ir prie pusbrolio lopšio pamačiau aukštą šešėlį. Iš pradžių pamaniau, jog tai teta, šaukiau vardu, bet niekas neatsiliepė. Priėjus arčiau šešėlis pasitraukė. Labai išsigandau, pradėjau verksti, nubėgau pas tetą guostis, tačiau niekas manimi netikėjo. Panašių patirčių vaikystėje buvo ne viena. Kartais jausdavau stiprias dvasių atakas – mane sukaustydavau, jaučiausi draskoma iš vidaus. Laikui bėgant baimė nedingo – aš tiesiog pripratau prie tokios realybės. Dėl to dar labiau sustiprėjo mano troškimas ieškoti atsakymų ir įvairių dvasinių potyrių.

Paiėškos ir priklausomybės

Paauglystėje atsirado bendraminčių, kurie taip pat domėjosi dvasiniu pasauliu, o vėliau ir įvairūs „dvasiniai“ mokytojai. Pradėjau praktikuoti meditaciją, jogą, čakrų atvėrimą, astralines projekcijas (bandymas išeiti iš savo fizinio kūno). Mano gyvenime atsirado kristalų, prasidėjo įvairios ezoterinės praktikos. Kartu su

šiais dalykais į mano gyvenimą atėjo ir narkotikai. Tikriausiai kaip ir daugeliui, viskas prasidėjo nuo „žolės“ – „nekalto“ narkotiko. Palaipsniui perėjau prie stipresnių psichotropinių medžiagų. Kadangi ieškojau dvasinių potyrių, psichodeliniai narkotikai padėdavo juos patirti. Žinoma, malonumas tęsdavosi neilgai – po ekstazės sekdamo pagirios, labai bloga savijauta, noras vartoti daugiau narkotikų tam, kad tas jausmas išnyktų. Šiandien dėkoju Dievui, kad nepradėjau vartoti leidžiamų narkotikų.

Taigi vartojome daug narkotikų ir be ribų. Vėliau pati pradėjau platinti narkotikus ir dėl to patekau į teisėsaugos nemalonę. Mokyklos beveik nelankiau. Po tėvų netekties persikėliau gyventi pas senelius. Jie manimi be galo rūpinosi ir mylėjo, stengėsi visais įmanomais būdais mane saugoti, tačiau aš jiems meluodavau, kur ir su kuo einu. Naktimis išsliūkindavau iš namų pro balkoną arba langą. Didžiąją laiko dalį praleisdavome pamėgtoje vietoje, kurią vadinome „Wonderland“ (liet. stebuklų šalis). Nepaprasto grožio samanotame miškelyje su bendraminčiais tiesiog „trūnydavom“ – klausydavomės muzikos, rūkydavome. Dauguma mūsų buvo meniškos sielos, tad turėdami marias laisvo laiko pradėjome kurti dekoracijas festivaliams. Dalyvaudavome ir patys organizuodavome renginius. Gyvenome kaip laukiniai – į festivalius važiuodavome be nakvynės ar maitinimo plano, kartais miegodavome tiesiog krūmuose. Vieną vasarą sudalyvavau net vienuolikoje festivalių. Žinoma, šiuose renginiuose be saiko vartodavome narkotikus. Viename jų kelioms paroms dingau – mane rado aukštame medyje. Buvau tiek prisivartojusi ir primaišiusi, kad nieko nepamenu. Tai turėjo būti rimtas signalas sustoti, bet jį ignoravau, nes viskas baigėsi laimingai.

Liga ir lūžis

Vieno festivalio metu man įsisiurbė erkė. Taip prasidėjo dar vienas mano gyvenimo etapas, kurį vadinu „Laimo liga“. Ši liga yra tokia baisi, kad pikčiausiam priešui jos nelinkėčiau. Man prasidėjo stiprūs širdies priepuoliai, kasdien lankiausi ligoninės priimamajame. Dar

nebaigusi antibiotikų kurso vėl susitikau su draugais. Vienas jų į geriamojo vandens buteliuką įdėjo LSD narkotikų, kitas pasiūlė parūkyt „žolės“. Aš neatsisakiau. Tik vėliau supratau, kad tai buvo cheminė „žolė“. Šio mišinio pakako perdozuoti. Dabar nesuprantu, kaip galėjau taip nerūpestingai gyventi, bet tuo metu jūra atrodė iki kelių.

Tąkart vėl prasidėjo širdies priepuolis, nutirpo pusė kūno, įvyko mikroinsultas. Aiškiai pajutau, kad mirštu. Pradėjau šauktis Dievo ir prašyt dar vienos galimybės gyventi. Gyventi norėjau, nes jaučiau, kad nebuvau įvykdžiusi savo pašaukimo, kuriam buvau sukurta. Maldos metu aiškiai pajutau Jėzų – nemačiau Jo veido, bet aiškiai supratau, kad tai Jis. Jis suteikė man dar vieną šansą. Ligoninėje mane atgaivino.

Šis įvykis tapo esminiu lūžio tašku. Supratau, kad turiu pasirinkimą – ištaškyti savo gyvenimą arba susiimti ir rimtai ieškoti Dievo. Išbandžiau visokias dvasines praktikas, tačiau jose Dievo neradau. Vaikydamsi dvasinių potyrių Dievą tiesiog pamiršau. Nusprendžiau ieškoti Dievo, tik dar nežinojau, kur.

Palikau ankstesnę aplinką, vaikina, susikroviau daiktus ir išsikrausčiau. Prasidėjo gyvenimo etapas be narkotikų. Deja, nuo vieno kraštutinumo peršokau į kitą – įsitraukiau į

magiją ir raganavimą. Įkūriau su tuo susijusį prekės ženklą – pradėjau gaminti kristalus pagal zodiako ženklą ir kitokius amuletus. Mano produkciją pirkė žinomos Lietuvos raganos. Šis verslas tapo mano pragyvenimo šaltiniu. Tuo metu tai neatrodė bloga veikla. Dabar suprantu, kad amuletų naudojimas yra žmonių apgaudinėjimas, būdas išvilioni pinigais ir patraukti juos nuo Dievo. Savybes, kurias žmogus turėtų suteikti Dievui, jis suteikia kokiam nors akmenukui, kristalui ar amuletui.

Sukdamasi tokioje aplinkoje pati įsitraukiau į magiją – burdavau taro kortomis, užsiiminėdavau kitokia raganavimo praktika, įsitraukiau į reiki ir kitas „New Age“ kryptis. Vėliau tai peraugo net į satanizmą ir ritualines apeigas. Tuo metu buvau įsitikinusi, kad pati valdau savo gyvenimą ir galiu viską kontroliuoti. Buvau išdidė, galvojau, kad pati esu sau dievas.

Faktas tas, kad raganaujant viskas turi savo kainą – čia nieko nėra nemokama. Aš mokėjau savo sveikata – nuo užsiiminėjimo raganavimu pradžios pradėjau nuolat sirgti. Dvasinė priespauda tik stiprėjo. Pas vieną mokytoją mokiausi apsiginti nuo dvasių priespaudos, bet tai buvo laikina. Piktosios dvasios nekviestos pas žmogų neateina – jos ateina tada, kai joms atveriamė duris. Mano atviros durys piktosioms dvasioms buvo burtininkavimas.

Susitikimas su Jėzumi

Vieną dieną socialiniuose tinkluose pastebėjau, kad buvusi satanistė draugė pradėjo viešai skelbti Jėzų. Iš pradžių tokį jos poelgį vertinau kritiškai ir net pašaipiai. Nusprendžiau su ja susisiekti ir pati viską ištyrinėti. Draugė papasakojo apie Jėzų ir kaip Jis pakeitė jos gyvenimą. Iškliausi jos pasakojimo nusprendžiau dar kartą duoti Jėzui galimybę. Iki šiol buvau susikūrusi dievą pagal savo pačios įsivaizdavimą. Šį kartą nusprendžiau visą savo išmintį atidėti į šalį ir paprašiau Dievo, kad Jis pats parodytų, koks yra iš tikrųjų. Pradėjau domėtis Jėzumi, žiūrėti filmus, bandžiau skaityti Bibliją, bet tuo metu joje nieko nesupratau. Vieną dieną, bežiūrint filmą „Matrica“, personažo Neo asmenyje atpažinau Jėzų. Dievas neiįprastu, bet man suprantamu būdu apreiškė tiesą apie Jėzų. Kodėl ne Buda, ne

Krišna, ne Šiva, o būtent Jėzus yra svarbiausias? Nes nė vienos religijos dievas nenusižemino ir neatėjo pas žmones – vienintelis Jėzus. Nė vieno tokio kaip Jis nebuvo! Jėzus yra šimtas procentų Dievas ir šimtas procentų žmogus. Jis atėjo į žemę įvykdyti tai, ko negalėjo padaryti joks žmogus. Jis prisiėmė visų mūsų nuodėmes ir sutiko numirti už mus ant kryžiaus, kad per tikėjimą Jėzumi būtume apvalyti nuo visų savo nuodėmių ir galėtume atkurti ryšį su Tėvu. Tą momentą aš įtikėjau Jėzumi, pajutau, kad Dievas mane atgimdė. Šį kartą manęs nepagavo jokia sekta – mane pagavo pats Dievas. Daugiau nebeturiu jokių abejonių, aš Jį pažįstu, matau veikiantį savo ir kitų žmonių gyvenime.

Naujas gyvenimas

Kai mano dvasia atgimė, Dievas siuntė Šventąją Dvasią, kuri padėjo suprasti Dievo Žodį. Pradėjau lankyti tikinčiųjų bendruomenę, buvau pakrikštyta pilnu panardinimu. Vandens krikštas yra tarsi viešas skelbimas fiziniam ir dvasiniam pasauliui, kad pasirinkau būti su Jėzumi. Tai tarsi sužadėtuvių žiedas, kuris liudija: „Žiūrėkit, aš susižadėjusi su Jėzumi, man kiti nebeįdomūs“.

Prasidėjo dvasinis augimas. Visų pirma Dievas išgydė mane nuo visų ligų, kurios akivaiz-

džiai buvo susijusios su raganavimo praktika. Supratau, kad turiu uždaryti su burtininkavimu susijusį verslą. Suvokiau, kad brangakmeniai ir kristalai patys iš savęs nėra blogi. Pats Dievas brangakmeniais papuošė Naująją Jeruzalę (Apreiškimo 21, 19–20)! Deja, žmonės dėl savo neišmanymo iš Dievo kūrinų pasidarė stabus. Dievui paaukojau tai, kas Jam nepatinka, o Jis pakeitė tai dar geresniais, nuostabesniais dalykais. Jis neatėmė mano kūrybingumo, atvirščiai, Dieve jis ne tik išsigrynino, bet dar labiau atsiskleidė. Taip gimė juvelyrikos prekės ženklas „Make it Louder“. Kartu su komanda pradėjau kurti juvelyrinius dirbinius iš sidabro, aukso ir brangakmenių.

Negaliu ištrinti praeities, bet per visas praeities klajones aš suradau Dievą. Biblijos eilutė, kuri geriausiai apibūdina mano gyvenimą: *Štai aš visa darau nauja!* (Apreiškimo 21, 5). Dievas mano gyvenime viską daro nauja, atkuria, atgaivina. Tas atkūrimas vyksta iki šiol. Esu Jam be galo dėkinga už naują gyvenimą, už vyrą, už dukrytę, už šeimą ir draugus.

Šiandien prašau Dievo, kad Jis kalbėtų jums ir atsakytų į jūsų maldas. Prašau jūsų, kad visą savo supratimą apie Dievą atidėtumėte į šoną ir leistumėte Jam pačiam jums kalbėti, nes mūsų išdidumas trukdo išgirsti ir suprasti Dievą.

Liudijimą užrašė Sandra Doan

Kaip tu šiandien gali patirti Dievo išlaisvinimą?

Dievas išlaisvina ne tada, kai mes to nusipelnome, bet kada Jis nutaria, kad atėjo laikas mūsų grandinėms nutrūkti.

Iš dykumos – pasiremiant į Mylimąjį

Zita Butkutė

Panevėžio moterų kalėjimo kapelionė

Jei paklašiu, kiekvienas žmogus turi savo laisvės apibrėžimą. Vieniems tai galimybė keliauti, kitiems – balsuoti, tretiems – tiesiog nebūti varžomiems išorinių taisyklių. Tačiau Biblija rodo, kad tikroji laisvė dažnai prasideda ten, kur baigiasi žmogaus fizinės galimybės. Apie tai ir noriu pasidalinti – nuo vidinės nelaisvės ir neapykantos iki susitikimo su „tobuluoju laisvės įstatymu“, kurį atradau pačiose netikėčiausiose vietose.

Nuotr. iš asmeninio archyvo

Kalinė tampa padrąsinimu gyventi laisvėje

Pradėsiu nuo nelaisvės temos. Taip jau susiklostė, kad Dievas mane pasiuntė tarnauti tiems, kurių, kol pati buvau nelaisva, nekenčiau, tai yra – kaliniams. Žodį „nekenčiau“ vartoju sąmoningai. Aš iš tiesų nekenčiau prievartos, melo, vagysčių, žmogžudysčių ir viso to, už ką teismo sprendimu žmonės įkalinami. Tačiau, kai pradėjau bendrauti su kaliniomis moterimis, jos pradėjo pasakoti tarsi apie mano pačios išgyvenimus, sielvartus, rūpesčius, baimes, kančias, kovas ir neapykantą, kuri tik dėkingų

aplinkybių dėka dar netapo nusikaltimu. Tai mane labai nustebino, nes supratau, kad tai, ko nekenčiau darant kitus žmones, iš tiesų buvo mano pačios žūtbutinė kova su nuodėme už laisvę.

Mėgstu moterų paklausti, kaip jos apibūdintų nelaisvę. Dažniausias atsakymas – veiksmų apribojimas, kai žmogus negali daryti to, ką trokšta. Jos dažnai kalba kaip apaštalas Paulius: „Noriu daryti gera, bet...“

Vieną nuteistąją lydžiu jau keletą metų. Radau ją kalėjime skaitančią Bibliją ir labai nudžiugau, kai ji pasakė, kad tiki Dievu. Tai tiesa. Bet po kelių susitikimų ji su nuostaba man pasakė: „Žinok, Zita, aš tik dabar įtikėjau Dievą“. Per tuos kelerius metus mačiau ją pasitikinčią ir ramią, nekantrią ir šaukiančią Dievui: „Už ką!? Kodėl Jis su manimi taip elgiasi!?“ Ir tai tikra. Ir vėl mačiau ją ramią, pilną Dievo paguodos ir guodžiančią bei raminančią kitus. Tai tikra ir jos gyvenime Dievas tikrai veikia.

Dabar ši sesuo Kristuje žengia pirmuosius žingsnius laisvėje ir tai neapsakomai sunku. Žmogus, praleidęs kelerius metus už grotų, grįžta į pasaulį, kurio nebesupranta. Registracijos, būsto ir darbo paieškos – dalykai, kuriuos aš lengvai sutvarkau prie kompiuterio gerdama kavą, jai yra didžiulis iššūkis. Per žiemos šalčius ji laukia stotelėse, važiuoja per miestą, eina nuo vienos įstaigos prie kitos ir grįžta padariusi tik mažą žingsnelį savo laisvės kelionėje. Ši brangi sesė Kristuje man tapo tikru padrąsinimu gyvenant laisvėje vertinti tai, ką turime.

Išbandymų laikas, kada atrandi džiaugsmą

Kai pradėjau savo sąmoningą tikėjimo kelionę, pirmas įspūdis ir džiaugsmas buvo tai, kad Dievas mane myli ir aš tapau laisva. Naujas pasaulis, visi šypsosi, giedame giesmes ir mėgaujamės laisve. Kartu su tuo patyriau ir pasmerkimą, išdavystes, atstūmimą. Eidama per tuos išbandymus dar artimiau susipažinau su savo Viešpačiu, išmokau Juo pasitikėti. Panorau Jam tarnauti. Skačiau daug dvasinės literatūros, mokiausi sielovados.

Tačiau prasidėjo 2020-ieji metai, ir Dievas sustabdė bet kokias dvasines veiklas. Buvo

**Kristuje viską darau,
nes noriu, o ne
todėl, kad privalau.
Ši našta yra lengva ir
maloni.**

ankstyvas pavasaris, ir ką tik iškritęs sniegas užklojo kelią. Stovėjau prie lango ir žiūrėjau į kelią, kuriuo niekas nepravažiavo. Atrodė, kad Dievas sustabdė pasaulį, tik tyliai krito sniegas. Nenusakomas jausmas – tik aš ir Dievas vaikštomė po baltą tuščią žemę ir kalbamės.

Tuo metu buvo daug klausimų: Ką čia Dievas daro? Kaip reikės tarnauti? Kaip organizuoti bažnyčios susirinkimus? Tuo metu man atrodė, kad Dievas suvaržė mano laisvę daryti tai, ką noriu.

Ir šitame draudimų bei suvaržymų kontekste Dievas iškėlė eilutę iš Jokūbo laiško 1, 25: *Bet kas įsižiūri į tobuląjį laisvės įstatymą ir jo laikosi, kas tampa ne užuomarša klausytojas, o darbo vykdytojas, tas bus palaimintas už savo darbą.*

Man asmeniškai ši eilutė iki dabar neprarado savo ryškumo. Ir negaliu sakyti, kad galiu tiksliai įvardyti, kas tas „laisvės įstatymas“. Žodis „įstatymas“ asocijuojasi su taisyklėmis ir draudimais. Mes patys tuo metu buvome suvaržyti pandemijos įstatymo, o viduje dar kovojome ir stengėmės išsivaduoti iš nerimo dėl darbų, pykčio ant valdžios, o kur dar skiepijimo ir pasaulio pabaigos baimės. Tačiau Jokūbas savo laiške aprašė ne tokį įstatymą, kuris draudžia ar liepia, ir jį vadina laisvės įstatymu bei susieja su palaiminimu darbuose. Ir jis kalba ne apie išorinius darbus, bet apie mano vidinį žmogų. Išoriniai darbai yra kaip pasekmė mano vidinio gyvenimo su Viešpačiu. Tai išbandymų laikas, kada atrandi džiaugsmą. Tai kaip dykumos

laikas, po kurio, kaip parašyta Giesmių giesmės knygos 8, 5, išeini iš dykumos pasiremdama į savo mylimąjį. Manau, kad tai yra tikroji **kiekvieno** žmogaus siekiamybė – ramybė su Dievu, savimi ir aplinkiniais.

Jokūbas rašo, kad palaimintas bus tas, kuris yra „darbo vykdytojas“. Tai reiškia, kad laisvė realizuojasi tik per veiksmą. Jei žinau, kaip mylėti, bet nemyliu – esu savo paties teorijų kalinys. Jei žengiu žingsnį ir padedu kitam, aš patiriu tą laisvę, apie kurią kalbėjo Kristus.

Kristus mane išlaisvino ne tam, kad gyvenčiau sau, bet kad turėdama laisvą širdį tarnaučiau kitiems be baimės ir be sunkaus įstatymo raidės spaudimo. Kaip rašo apaštalas Paulius: *Tvirtai stovėkite laisvėje, kuria Kristus mus išlaisvino, ir nesiduokite vėl įkinkomi į vergystės jungą* (Galatams 5, 1).

Žinoma, aš suprantu, kad laisvės įstatymas ir yra meilės įstatymas. Tačiau Paulius perspėja, kad galiu pasiduoti vėl įkinkoma į vergystės jungą, kada vėl save raginsiu „Privalau“, „Turiu“. Tai sunki našta, o taisyklių laikymasis veda į nuovargį, išsekimą ir net veidmainystę. Kristuje viską darau, nes noriu, o ne todėl, kad privalau. Ši našta yra lengva ir maloni.

Laisvė – ne tikslas, o kelias

Baigdamą noriu palikti padrąsinimo žodį. Mes žinome, kad žmogaus laisvę gina valstybės įstatymai. Ir tai teisinga, nes kiekvienas žmogus yra Dievo atspindys, o tai ir yra laisvė. Kartais

sunku tuo patikėti, nes jaučiamės suvaržyti įvairių ribojimų, galimybių stokos ar net prietarų. Tačiau lankydamosi įkalinimo įstaigose ir matydama nelaisvės palaužtas sielas, aš jose pamatau Dievą. Matau tą laisvę, kurios negali užrakinti jokios sunkios kamerų durys. Tamsioje maži žiburėliai matosi ryškiau. Dabar esu tvirtai įsitikinusi: lankydami kalinius, ligonius, maitindami ir aprenkdami vargšus, mes iš tiesų tai padarome pačiam Jėzui. Nes Dievas pamilo, o Jėzus kiekvieną išlaisvino iš to, kas mus varžo, tam, kad taptume tuo, kuo buvome sukurti būti.

Šiandien, apžvelgdama į savo tarnystę ir tuos tylus pokalbius su Dievu per sniegą, suprantu vieną dalyką: laisvė nėra tikslas, kurį pasiekiame, tai – kelias, kuriuo kasdien einame. *Kai nustoju matuoti savo pamaldumą perskaitytų knygų kiekiu ar atliktų veiklų gausa ir tiesiog leidžiu meilei per mano rankas tekėti į kito žmogaus poreikį, aš pati tampa laisva.*

Tas „įsižiūrėjimas į tobuląjį laisvės įstatymą“ yra nuolatinis žvilgsnis į Kristų. Jame dingsta baimė suklysti ar būti nepakankamai gera. Lieka tik ramybė, kad esu ten, kur Jis nori, ir darau tai, ką Jis įdėjo į mano širdį. Tad linkiu ir jums, ir sau – ne tik klausytis apie laisvę, bet drąsiai į ją žengti. Nes būtent ten, gyvame veiksmo ir nuolankioje tarnystėje, mes iš tiesų susitinkame su Išlaisvintoju. *Tik tapdami Jo meilės rankomis šiame pasaulyje mes patys nustojame būti savo baimių įkaitais ir pradėdame kvėpuoti ta pilnatve, kurią suteikia tikrasis, tobulas laisvės įstatymas.*

Geriau kalėjime su Dievu, nei laisvėje be Dievo

Egidijus

Kaliny

Pirmas tikras, gyvas prisilietimas prie Dievo įvyko tada, kai ilgiems metams atsidūriau kalėjime. Pirmus 5 metus kalėdamas vienutėje daug svarsčiau apie savo gyvenimą, ieškojau atsakymų – kodėl aš taip pasielgiau, kodėl man taip nutiko. Širdis troško daugiau taip negyventi, kad mano vidinis pasaulis ir gyvenimas keistųsi, tačiau nežinojau, kaip tai padaryti. Dievas matė, kad mano širdis atvira, ieškanti ko nors nauja. Aš pats nežinojau, kad ieškau būtent Jo, bet Dievas žinojo.

Tetos Zitos palaiminimas

Jis į mano gyvenimą siuntė tikinčiuosius – kalėjime lankydavosi kapelionai. Jie siūlydavo savo pagalbą, drąsindavo, kad ne viskas yra prarasta, kalbėdavo apie kitokį gyvenimą – gyvenimą su Dievu. Buvo tokia garbingo amžiaus moteris, buvusi tremtinė. Mes ją vadinome teta Zita. Ji lankydavo kalinius, kviesdavo pažinti Dievą. Ji to nedarydavo per prievartą ar dirbtinai, bet švelniai, nuoširdžiai. O aš iš savo puikybės ir pasipūtimo pasakiau Zitai: „Ne-vaikščiokite daugiau pas mane. Kai reikės, aš su Dievu pats susitiksiu!“

O Dievas viską matė kitaip – Jis matė mano gilų troškimą keistis, matė ir širdies puikybės karūną. Jis patvarkė ir sudėliojo viską kitaip: teta Zita pasižymėjo užrašuose, kad šito žmogaus nebereikia daugiau trukdyti, bet per klaidą dokumentuose varnelę pažymėjo ne toje vietoje – vietoj atsisakymo pas mane lankyti Zita užsakė su manimi pasimatymą! Būrio viršininkas paklausė, ar eisiu į pasimatymą su Zita. „Kas čia dabar, ko aš turiu ten eiti?“, – nustebau. „Gerai pagalvok“, – patarė viršininkas. Šalia kalėjęs draugas taip pat ragino nueiti į pasimatymą. „Juk nieko blogo nebus“, – ragino jis.

Tad paragintas nuvykau į pasimatymą. Po pasisveikinimo pažiūrėjau į Zitos akis ir jose pamačiau tiek daug meilės. Mus, nuteistuosius, dažniausiai smerkia, kaltina, žvelgia su neapykanta, o Zitos akyse aš pamačiau tiek daug meilės. Ji nieko nepiršo, tik užsiminė, kad jei kada

pradėčiau skaityti Bibliją, kad pradėčiau nuo Evangelijų. Mes pasėdėjome, pasivaišino, aš truputį papasakojau apie save, o ji apie savo tikėjimo kelią. Grįžus į kamerą širdyje pasidarė taip ramu, taip gera. Ir pirmas dalykas, kurį padariau, susiradau Bibliją. Šventas Raštas mano rankose atsidurdavo ir anksčiau, bet nė karto jo neatsiverčiau, atiduodavau jį kam nors kitam. Šį kartą pasiemiau Bibliją, atsiverčiau Naująjį Testamentą ir pradėjau skaityti. Nuo tos dienos iki dabar, jau 26 metus ją skaitau.

Nuo tada prasidėjo mano kelionė su Dievu. Aš leidau Dievui veikti manyje per Jo galingą Žodį. Pradėjo keistis mano gyvenimas, mąstymas, požiūris. Iš pradžių Evangelijose širdį lietė paprasti dalykai: neteisk ir nebūsi teisiamas, nesmerk, nekaltink, atleisk. Dievas po truputį pradėjo vaduoti mane iš pykčio, puikybės. Supratau, kad Dievas niekada nepalieka žmogaus vieno – jeigu reikia pagalbos, Jis visada ras žmogų, kurį atsiųs, jei reikia sustiprinti tikėjimą, kai jis svyruoja, Dievas sustiprins per savo Žodį ar kitą tikintįjį. Esu dėkingas Dievui už kiekvieną žmogų, kuris atėjo į mano gyvenimą su meile, taika, atvira širdim, ištiesęs pagalbos ranką. Pas mane lankėsi daug tikinčių tarnautojų. Su vienu iš jų mus sieja ypač ilga 30 metų draugystė. Borisas buvo mano sielovadininkas. Dievas siuntė jį kaip pagalbininką, jis padėjo suprasti Dievo Žodį ir keistis. Per visus šiuos metus jis visada buvo šalia.

Dažnai žmogus įsileidžia Dievą tada, kai stovi ant prarajos krašto. Žmogaus silpnume pasireiškia Jo galybė. Kartą stipriai susirgau, man teko vykti į kalėjimo ligoninę. Prieš išvykdamas į ligoninę prabėgom nuo lentynos stvėriau du žurnalo „Artuma“ egzempliorius. Būnant ligoninėje mano širdį spaudė labai slogios mintys dėl praeities, dėl mano nusikaltimų. Maniau, kad Dievas man niekada neatleis už tai, ką esu gyvenime padaręs. Tada prisiminiau žurnalus, kuriuos pasiemiau. Atsiverčiau atsitiktinį puslapį ir perskaičiau: „Sūnus klausia tėvo: „Tėve, ar tu atleidai ____“ Toje vietoje buvo užrašyta būtent mano pavardė! Negalėjau patikėti! Dievas parodė man tokį stebuklą! Tėvo atsakymas buvo: „Aš jam jau seniai atleidau.“ Tokio dalyko nesurežisuosi, tai ne atsitiktinumas. Dievas surado būdą mane paliesti, nuraminti, kad Jis jau viską dėl manęs padarė, ir jau nebesvarbu, kas aš buvau, svarbiausia tai, kas aš dabar esu.

Atverta Dievui širdis

Šis stebuklas vėl iš naujo viską manyje keitė. Mano širdį užplūdo ramybė. Suvokiau, kad iki šiol nesugebėjau įsileisti Jėzaus, Jo meilės į savo širdį. Nuo to momento prasidėjo tikroji pažintis su Dievu ir Jo meile. Priemiau Jėzų į savo širdį ir gyvenimą kaip savo Gelbėtoją. Pripažinau, kad negaliu sugrąžinti ar pakeisti to, kas įvyko praeityje. Suvokiau, kad tada, kai atvėriau Jėzui savo širdies duris, Jis išlaisvino mane iš praeities, iš nuodėmių gausos. Jis visa

tai jau padarė, man belieka tik patikėti ir leisti Jam mane keisti. Viskas prasideda nuo tikėjimo, tarsi mažo garstyčios grūdelio, kuris po truputį auga ir brandina tikėjimo vaisius.

Dievas atsakė į mano klausimą, iš kur pasaulyje tiek blogio, nusikaltimų, karų. Jis per savo Žodį apreiškė man, kad tai ne Dievo valia, tai pačių žmonių nuodėmingų veiksmų pasekmė. Žmogus savo valia renkasi, kaip jam gyventi, ką daryti. Blogis pasaulyje klesti ne dėl Dievo kaltės, tai mes patys jį kuriame iš savo godumo, valdžios troškimo, puikybės, savanaudiškumo. Dievas mus moko gyventi meilėje ir taikoje, būti gailestingiems, kantriems vienas kitam, o mes pasirenkame gyventi ne pagal Jo valią, o pagal savo supratimą. Aš ir šiandien sakau, kad be Dievo žmogus yra sausas, kaip išdžiūvusi medžio šakelė – ji negali subrandinti nei žiedelio, nei lapelio, nei vaisiaus. Aš toks buvau. Bet kada pažinau Dievą, leidau Jam veikti gyvenime, aš atgimiau iš naujo. Turbūt nėra geresnio būdo apibūdinti šiam virsmui! Atgimęs iš naujo tu negali išlikti toks, koks buvai – tavo mąstymas, supratimas, požiūris keičiasi. Viskas keičiasi. Dievas suteikia savo išminties, savo tiesos, savo valios.

Kelionė su Dievu yra stebuklas, kuris iki šiol vyksta mano gyvenime. Be Jo aš niekad nebūčiau toks, koks esu šiandien. Jam šlovė ir garbė, kad šiandien esu išlaisvintas iš begalės nereikalingų dalykų, kurie valdo daugelį žmonių, ir tenkinuosi tuo, ką turiu.

Kita stotelė – pusiaukelės namai

Šiandien gyvenu pusiaukelės namuose, lengvesnėmis įkalinimo sąlygomis. Pusiaukelės namai – tarsi tarpinė stotelė tarp įkalinimo įstaigos ir laisvės. Kartu su čia esančiais vyrais renkames bendrai malda. Trokštu, kad taip kaip mane, Dievas išlaisvintų ir kitus žmones. Šiandien turiu darbą, užsidirbu pragyvenimui. Po kurio laiko Dievas atsakė į mano maldą dovanodamas nuostabią žmoną. Jau septynerius metus džiaugiamės santuoka. Turime jaukius namus, kartu skaitome Dievo Žodį, meldžiamės, šloviname Jį. Bet esminiai pokyčiai, kurie įvyko manyje su Dievo pagalba, nukrito visos karūnos – puikybės, egoizmo, žmogiško pa-

Gyvendamas su Dievu kalėjime esi laisvas, gyvendamas laisvėje be Dievo esi kalėjime – pasaulio vilionių, savo norų, puikybės, savanaudiškumo, priklausomybių.

sipūtimo, noro turėti kuo daugiau. Vietoje to Dievas suteikė troškimą kviesti žmones pažinti Dievą.

Be Dievo mes einame į pražūtį. Aš negaliu tylėti, noriu pasakyti tai visiems žmonėms: „Patikėkite, kad Dievas yra! Jis yra ta begalinė Meilė, kurios mes iki galo nesuvokiame. Jis yra ta galia, kuri mus dengia. Nepaisydamas žmonių netikėjimo Jis myli kiekvieną, rūpinasi kiekvienu. Raginu kiekvieną sustoti, susimąstyti, nes labai dažnai skubėdami pamirštame pačius svarbiausius dalykus – maitindami kūną pamirštame, kad jame yra gyva siela. Ne veltui Dievas pasakė, kad ne viena duona gyvas žmogus, bet ir kiekvienu Dievo Žodžiu. Tai dvasinė duona, galingesnė, stipresnė, kuri pamaitina žmogaus sielą.

Tiek aš, tiek kiti nelaisvėje įtikėję žmonės gali pritarti Zitos žodžiams: „Geriau kalėjime su Dievu, negu laisvėje be Dievo“. Gyvendamas su Dievu kalėjime esi laisvas, gyvendamas laisvėje be Dievo esi kalėjime – pasaulio vilionių, savo norų, puikybės, savanaudiškumo, priklausomybių. Jis išlaisvina nuo bet kokios priklausomybės. Tik laisvė, kurią įgyjame per Dievą, yra tikra, tau duota dovana – malonė gyventi per Jėzų Kristų. Išties – gyvenimas yra gražus tik jei jame keliaujame su Dievu.

Pokalbį užrašė Sandra Doan

Pavesk save Dievui

„Mokyk mane vykdyti tavo valią, nes tu mano Dievas.“ (Psalmynas 143, 10)

Bob&Debby Gass

Galios gyventi gauni tik tuomet, kai pavedi save Dievui, ir niekaip kitaip. Atsidavus Dievui ateina tokia laisvė, kokios niekaip kitaip nepažintum. 12-os žingsnių gydymo programa priklausomybių kamuojamiems žmonėms siūlo kelią į laisvę. Tačiau tų 12-os žingsnių pamatas – didysis paradoksas: nė vienas iš 12-os punktų neskelbia: „O dabar tiesiog tvirtai apsispręsk negerti, nevartoti, neapsiryti (čia galima įterpti su bet kuria priklausomybe susijusį veiksmą)“. „Tiesiog iš visų jėgų stenkis to nedaryti.“

Taikant **ši** veiksmingą metodiką žmonių niekada neprašoma tiesiog liautis daryti tai, kas griaua jų gyvenimą. Programa dalyvius ragina ne susiimti savo valios jėga, o pasiduoti Dievo valiai. Jei bėdą stengsiesi įveikti savo pastangomis, tau nepavyks. Bet jei savo valią pavesi Dievui, sulauksi išlaisvinimo. Paašškėja, kad pasidavimas, kuris mums dažniau asocijuojasi su kapituliacija ir pralaimėjimu, iš tiesų yra vienintelis kelias į pergalę. Ir tą galima pasakyti ne tik apie alkoholį ar kvaišalus, bet bendrai apie nuodėmę.

Kodėl mūsų valia neatlaiko ir mus išduoda? Anoniminių alkoholikų vadovėlyje rašoma, kad nors prisiekiame daugiau į burną neimti nė lašo, vis tiek toliau taip elgiamės. Kodėl? „Mūsų sąmonė nesugeba pakankamai stipriai sužadinti prisiminimų apie kančias ir pažeminimą, kurį patyrėme vos prieš kokią savaitę. [...] Esame nepajėgūs prisiminti bjaurių pasekmių, kurios seka išmetus burnelę, su tokia jėga, kad tai atbaidytų mus nuo to veiksmo. Jei kokia mintis ir topteli galvon, ji būna gana miglota. Ją veikia užgožia kitas senas, geras įsitikinimas, kad šįkart viskas bus kitaip.“

Bet šiandien padaršinio žodis toks: pavesk save Dievui.

*Iš WORD FOR YOU TODAY by BOB & DEBBY GASS,
Užsisakykite šiuos skaitinius nemokamai <https://dienos.skaitiniai.lt>*

Iš tamsos į laisvę Kristuje

Jėzaus išvadavimas iš homoseksualumo nuodėmės

Rachelė Jurėnaitė

Mūsų laikais homoseksualumo tema dažnai pristatoma kaip nekintama ir neliečiama žmogaus tapatybės dalis. Tačiau Evangelija liudija apie Dievą, kuris keičia širdis, atnaujina protą ir išlaisvina žmogų iš bet kokių pančių. Mano istorija – viena iš daugelio, ir ji apie tai, kad Dievo malonės jėga yra labai reali. Jis veikė mano gyvenime, vesdamas mane iš vergystės į laisvę, kurios pati niekada nebūčiau galėjusi pasiekti.

Nuodėmės vergovėje

Be Dievo šviesos ir prisilietimo aš net nesu-vokiau, kad gyvenu vergystėje. Nesupratau, ko-kioje gilioje tamsoje esu, kokiose velnio pinklėse gyvenu, net nenumaniau, kad einu į pražūtį. Kol neišgirdau Evangelijos, visa tai man buvo už-dengta. Taip, kaip gyvenau aš, gyvena daugelis žmonių, todėl noriu pasidalinti šia žinia, kuri, tikiuosi, kam nors suteiks daugiau vilties, įneš šviesos ir nukreips ieškoti Dievo.

Kiek prisimenu savo gyvenimą nuo vaikystės, visada jaučiausi vieniša. Mano mama mane paliko nuo pat gimimo auginti močiutei. Jos beveik nematydavau, tik retkarčiais ji užsukdavo mūsų

Nuotr. iš asmeninio archyvo

aplankyti. Kai man buvo šešeri metai, mano mama buvo žiauriai nužudyta.

Močiutei su manimi buvo nelengva, buvau sunkus vaikas, buvau labai impulsyvi ir agresyvi. Net kaimynų vaikai mūsų miestelyje bijodavo manęs ir vengdavo praeiti pro mūsų namą. Bijodavo ir mano mokytojai. Ilgai neužsibūdavau vienoje mokykloje, mane išmesdavo dėl mano agresyvaus būdo, niekur manęs nenorėjo – ir dabar suprantu, kodėl.

Apgaulingas potraukis

Vėliau aš patekau į vaikų namus, kur gyvenau iki pilnametystės. Dar paauglystėje supratau, kad mane traukia mergaitės, berniukai man niekada nepatiko. Aš neturėjau tėvo, nežinojau, kas yra tėviška meilė, vaikystėje nepatyrčiau vyriškos giminės meilės. Vyrai man atrodė svetimi ir atstumiantys.

Kai išėjau iš vaikų namų, susipažinau su viena mergina. Persikėliau gyventi iš savo gimtojo miestelio į Vilnių, ir mes tapome pora. Tas santykis dar labiau mane traukė į tamsią homoseksualumo duobę. Aš pakeičiau savo įvaizdį, nusiskutau

plaukus. Vis labiau keitėsi mano elgesys, manieros, aprangos stilius ir mąstymas. Daugelis mane pamatę net nepagalvodavo, kad esu mergina. Mano draugė buvo sugalvojusi man vyrišką vardą, kuriuo mane ir vadino. Aš net galvodavau apie lyties keitimo operaciją. Žinoma, tokių pinigų neturėjau ir dabar už tai dėkoju Dievui – tai būtų buvusi baisi mano gyvenimo klaida.

Be viso to, įsitraukiau į okultizmą, alkoholizmą, narkotikų vartojimą, chuliganizmą. Ne kartą teko pabuvoti areštinėje. Nors man atrodė, kad esu tuo, kuo noriu būti, viduje nesijaučiau gerai. Aš savęs nekenčiau, todėl dažnai save žalodavau – pjaustydavau rankas, ne kartą mėginau nusižudyti. Tai buvo visiškas chaosas, o ne gyvenimas.

Dievas stebi ir veda

Kai tamsai duodi vietas, ji vis labiau užvaldo širdį – nuodėmė po vieną nevaikšto. Mano gyvenime įvyko daug blogų dalykų, padariau daug blogo, nes nepažinojau Dievo.

Tačiau nutiko taip, kad Dievas į mano gyvenimą pradėjo siųsti savo žmones. Pirmą kartą

apie Dievą išgirdau tada, kai prie mūsų su drauge gatvėje priėjo krikščioniškos bažnyčios nariai. Kadangi dažnai laiką leisdavome mieste, mus vis pastebėdavo tie patys tikintieji. Iš pradžių mes jų vengdavome, bet jie nepasidavė, priedavo vis tiek, pasiūlydavo maldą. Tai tęsėsi maždaug apie metus laiko ir galiausiai man pasidarė įdomu nueiti į tikinčiųjų susirinkimą. Juo labiau, kad tuo metu mes gyvenome nakvynės namuose, buvome beviltiškoje situacijoje, tikėjomės, kad gal sulauksime ir kokios nors pagalbos.

Kai mano gyvenime atsirado vis daugiau tikinčių žmonių ir aš pradėjau girdėti Tiesą, vis labiau suvokiau, jog gyvenu paklydime, kad neturiu tikro gyvenimo, supratau, kiek daug mano gyvenime buvo prisikaupę blogio, ir kad mano pasirinkimai vedė mane į sunaikinimą.

Kova tarp šviesos ir tamsos

Tuomet prasidėjo kova, nes aš daugiau nebenorėjau gyventi taip, kaip anksčiau. Mačiau žmones, kurie gyvena Dievui, ir man norėjosi keistis, kad galėčiau taip pat gyventi ir tarnauti Jam. Pradėjau siekti šviesos, ieškoti tiesos, o tiesos pažinimas po truputį vedė mane į laisvę, į tikrą gyvenimą.

Viskas prasideda nuo supratimo, tačiau pokyčiai neįvyko staiga. Velnias lengvai nepaleidžia – dvasinė kova yra tikra. Reikėjo laiko. Už mane krikščionys daug meldėsi ir pasninkavo, meldžiausi ir aš, kiek pajėgdavau. Šaukiausi Dievo, skaičiau Šventąjį Raštą, o Dievas darė savo darbą. Jis valė mano širdį, keitė mano mąstymą ir laisvino mane iš nuodėmės vergystės bei velnio valdžios.

Nutraukiau ryšius su žmonėmis, kurie mane laikė nuodėmėje, su visomis homoseksualiomis merginomis. Nustojau lankytis klubuose, ištryniau pažinčių programėles iš telefono. Pradėjau rimtai lankyti krikščionišką bendruomenę, pamėgau daugiau būti gamtoje, pradėjau matyti Dievo kūriniją kitomis akimis, pastebėti ir vertinti tai, ko anksčiau nepastebėdavau. Visai kitaip mačiau ir save.

Anksčiau buvau gatvės vaikas – nenustygdavau vietoje, man nuolat reikėjo veiksmo, nes viduje neturėjau jokios ramybės. Dabar mane traukia ramybė: gamta, tyla. Galėčiau ilgai sėdėti

**Nesvarbu, kur esi,
kokiame liūne ar
duobėje – Dievas nori
ir tau ištiesti savo ranką.
Tik šaukis Jo visa
širdimi, ir Jis tau padės.**

ti ir žiūrėti į jūrą. Dievas tikrai atnaujiną pagal savo paveikslą!

Jo šviesoje keitėsi mano vidus ir išorė. Supratau, kad esu Jo kūrinys, kad Jis sukūrė vyrą ir moterį. Supratau, kad nesu vyras, ir nebenorėjau daugiau būti vaikinū. Dievas atėmė iš manęs potraukį tos pačios lyties atstovėms, atvėrė man akis suprasti, kaip tai atrodo Jo akyse. Laiške romiečiams aiškiai kalbama, kad homoseksualumas yra nuodėmė.

Pradėjau vėl auginti plaukus. Mane pažįstantys žmonės sakydavo, kad net mano eisena pasikeitė, figūra darėsi moteriškesnė, veido bruožai – švelnesni. Nustojau keiktis, nustojau bjauriai elgtis su žmonėmis.

Lydinti Dievo meilė

Dievas yra gailestingas, Jo meilė tokia stipri. Jis atsiuntė į mano gyvenimą savo žmonių, kurie parodė man, kaip Jis mane myli. Per Dievo žmones patyriau tikrą rūpestį ir meilę, kuri gydė ir keitė mano širdį. Patyrusi Dievo meilę ir gerumą, supratau, kad esu sukurta ir pašaukta gyventi Jo garbei ir šlovei. Daugiau nenoriu skaudinti Dievo savo nuodėmingu elgesiu.

Ir jei dabar kartais bando užslinkti koks nors tamsos šešėlis, žinau, kad jis neturi man galios, nes tikiu Jėzaus Kristaus valdžia. Žinau, kad kiekvienas, kuris šauksis Viešpaties vardo, bus išgelbėtas.

Atiduodu visą šlovę Dievui už Jo nuostabų veikimą ir visus Jo darbus mano gyvenime. Jei

ne Jis, baisu net pagalvoti, kur šiandien būčiau. Dievas turi didžiulę galią ir labai myli mus visus. Jis gali pakeisti ir tavo gyvenimą. Eidami gyvenimo keliu patiriame daug sunkumų ir išbandymų, tačiau Dievo meilė yra didesnė už visą tamsos karalystę ir priešų galybę. Nesvarbu, kur esi, kokiame liūne ar duobėje – Dievas nori ir tau ištiesti savo ranką. Tik šaukis Jo visa širdimi, ir Jis tau padės.

Šlovė, padėka ir garbė Jėzui Kristui, kuris išlaisvino mane iš tamsybių valdžios ir perkėlė į savo karalystę, kur yra atpirkimas ir nuodėmių atleidimas (Kolosiečiams 1, 13).

Juk jūs apie Jį išgirdote ir pagal Jį išmokote, kokia yra tiesa Jėzuje: privalu atsižadėti ankstesnio senojo žmogaus gyvenimo būdo, žlugdančio apgaulingais geismais, atsinaujinti savo proto dvasinėje gelmėje ir apsilvilti nauju žmogumi, sukurtu pagal Dievą teisme ir tiesos šventume (Efeziečiams 4, 21–24).

Ir nemėgdžiokite šio pasaulio, bet pasikeiskite, atnaujindami savo mąstymą, kad galėtumėte suvokti Dievo valią – kas gera, tinkama ir tobula (Romiečiams 12, 2).

Taiigi, jei kas yra Kristuje, tas yra naujas kūrinys. Kas sena – praėjo, štai visa tapo nauja (2 Korintiečiams 5, 17).

Iš religinės vergovės: nuo islamo prie krikščionybės

Virginijus Varkalis

Kalinys Individualiosios psichologijos konsultantas,
į vaiką ir šeimą orientuotas terapeutas

Dievas mane vedė ilgu, vingiuotu ir pavojingu keliu tam, kad galiausiai atrasčiau tikrąjį gyvenimą Jėzuse Kristuje. Su krikščioniška religija susipažinau dar vaikystėje. Mano bobutė buvo praktikuojanti katalikė – su ja lankiau šventomis laikomas vietas, keliais ėjau Šiluvoje, jos dėka žinojau mišių eigą, mokėjau poterių, supratau, ką kokios apeigos reiškia ir pan.

Nuotr. iš asmeninio archyvo

Tačiau tikėjimas tuo metu buvo daugiau tradicija, protestas prieš sovietų valdžią, o ne gyvas ryšys su Dievu. Pasikeitus santvarkai pamačiau, kaip bažnyčią užpildo tie, kurie anksčiau persekiojo „tikinčiuosius“. Tai mane žeidė ir atstūmė nuo katalikybės, nuo bažnyčios, o kartu – ir nuo Dievo. Širdyje liko tik tuštuma ir ilgesys, kurio, deja, niekas neužpildė.

Išbandžiau įvairias dvasines praktikas, Dievo ieškojau kitur. Ezoterika, ekstrasensorinis gydymas, pokalbiai apie anapusinį pasaulį – tokios temos vis sukdavosi mano aplinkoje. Turėjau daug klausimų, į kuriuos niekas man negalėjo

atsakyti. Kas yra Dievas? Trejybė? Kam reikalingi šventieji? Kodėl Marija garbinama kaip šventoji? Kodėl reikia paklusti popiežiui? Kas laukia anapus? Tokie klausimai mane nuvedė į sufizmą ir islamą. Aš meldžiausi penkis kartus per dieną, skaičiau Koraną, net lankiausi šventose islamo vietose – Mekoje ir Medinoje. Išoriškai atrodžiau kaip praktikuojantis musulmonas, bet širdis buvo tuščia. Po piligriminės kelionės į Meką mano tikėjimas prarado prasmę: nors nevalgiau kiaulienos, nevarčiau svaigalų, nešvenčiau katalikiškų švenčių, tačiau ir nebetikėjau Dievu. Aš vegetavau be maldos, be atsakymų, be Dievo.

Pamenu 2023 metų spalio 7-ios rytą. Žinia apie teroro išpuolius prieš Izraelį mane sukretė iki pat širdies gelmių. Vaizdų net nedrįsau žiūrėti – vien nuo minčių, ką su užpultais žydais darė „tikintys Dievu“, darėsi fiziškai bloga. Supratau, kad su tokiu islamu nenoriu turėti nieko bendra. Aš ne musulmonas. Tai sukėlė manyje gilią vidinę krizę. Kas tuomet yra tiesa? Kokia religija atitinka Dievo širdį? Kur gali rasti ramybę? Kas gali atsakyti?

Po kurio laiko teko dalyvauti seminare, kuriame nagrinėjome sapnus. Pasidalinau vienu savo sapnu, ir lektorė patikslino, kad sapnas labai krikščioniškas savo simboliais, siužetu. Aš prieštaravau, juk esu musulmonas, taip teigiau, bet mintyse ieškojau atsakymo, kas verčia mane neigti krikščionybę. Kodėl man taip sunku priimti Kristų? Ieškojau, kas gali padėti atsakyti į šiuos klausimus.

Viską keičiantis susitikimas: Dievo atsakymas

Paklausiau kurso draugės, gal pažįsta kokį žmogų, su kuriuo galėčiau pasikalbėti apie tikėjimą. Ji atsakė teigiamai ir gimtadienio proga nusprendžiau pasidovanoti dovaną – susitikti su krikščioniu Kastyčiu. Ir tai buvo stebuklas. Pasakojau apie save, jis klausė, kalbėjomės, jis citavo Bibliją, paaiškino Jėzaus Kristaus aukos prasmę. Buvo taip gera išgirsti, kad mano nuodėmės atpirktos ir taip graudu, nes nežinojau to anksčiau. Mano širdis nurimo. Klausimai, kurie degino širdį ir protą, pagaliau

gavo aiškius, logiškus, Dievo žodžiu pagrįstus atsakymus.

Krikščionybei reikia brandumo

Po pokalbio su Kastyčiu paskambinau žmonai, pasakiau, jog nuostabiai jaučiuosi ir manau, jog reikia nuvykti į bažnyčią. Po savaitės apsilankėme pamaldose. Stovėjau, klausiau giesmių ir pamokslo – byrėjo ašaros, neturėjau nosinės, darėsi lyg ir nepatogu. Taip graudu buvo, tačiau tuo pat metu – neapsakomai gera, nes suvokiau, kad Dievo Žodis ne tolina teorija, bet jis yra manyje. Jis palietė mano sielą, pradėjo gydyti širdį, raminti vidų.

Kiekvieną sekmadienį, kai klausydavau giesmių ir pamokslų, ašaros po truputį džiūdavo, širdis vis labiau rimdavo, o aš pats pasijutau lyg būčiau fariziejus Saulius, keliaujantis į Damaską. Saulius persekiojo krikščionis – aš irgi pašiepdavau jų tikėjimą, apeigas, Trejybę. Saulius manė, kad kovoja už Dievą, o aš ieškojau Dievo savaip, per klaidingas religijas. Bet kai Saulius išgirdo Jėzaus balsą, jis tiesiog nebegalėjo apsimesti: *Sauliau, Sauliau, kam mane persekioji? „Kas Tu, Viešpatie?“* – paklausė jis. – „Aš esu Jėzus, kurį tu persekioji“ (Apaštalų darbai 9, 4–5).

Taip atsitiko ir man. Savo ieškojimų kelionės pabaigoje supratau: Jėzus Kristus yra tikras. Gyvas. Jis yra mano Gelbėtojas. *Aš esu kelias, tiesa ir gyvenimas. Niekas nenueina pas Tėvą kitaip, kaip tik per mane* (Jono 14, 6).

Kas pasikeitė mano gyvenime

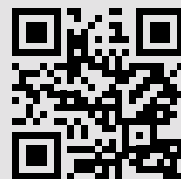
Šiandien galiu paliudyti, kad Jėzus mane pakeitė. Ne religija, ne taisyklės, bet Jėzus. Mano žmona sako, kad tapau ramesnis, mažiau depresyvus, šiltesnis. Nebejaučiu potraukio svaigalams – tam net nereikia pastangų. Mintys ir širdis tapo ramios, dingo nuolatinė įtampa. Atsirado aiškumas, tiesa ir gyvenimas. Kaip parašyta Šventajame Rašte: *Kas yra Kristuje, tas yra naujas kūrinys. Kas sena praėjo – štai viskas tapo nauja* (2 Korintiečiams 5, 17).

Ačiū Dievui už Jo didžią auką – Jėzų Kristų, kad aš galėčiau gyventi naują gyvenimą, patirti ramybę, atleidimą ir amžinojo gyvenimo pažadą. Visa šlovė tik Jam! Amen.

km.lt

knygos • muzika • video • žurnalai

Internetiniame knygyne www.km.lt galite įsigyti žurnalo „Vakaro žvaigždėlė“ prenumeratą, prenumeratos dovanų kuponą, naujų ir senų žurnalo numerių, kompaktinių plokštelių. Taip pat „Vakaro žvaigždėlės“ giesmelių, dainelių ir pasakų rinkinius. Šiame knygyne Jūsų laukia daug puikių knygų vaikams ir suaugusiesiems, kompaktinių plokštelių, DVD diskų ir daugybė kitų smagių prekių, kurios praturtins kiekvieną iš jūsų.

Knyga skirta nuoširdžiai norintiems pažinti Dievą, Jėzų Kristų ir išgelbėjimą. Ikimokyklinio ir jaunesniojo mokyklinio amžiaus vaikams. Biblijos istorijos perpasakojamos taip, kad būtų ir suprantamos, ir įdomios.

Kokybiška, turininga, Biblija grįsta, paprastai parašyta knyga atveria savo skaitytojams Gelbėtojo Kristaus gimimo panoramą ir grožį. Skleisdamas šios knygos puslapius skaitytojas pažins Jėzaus Kristaus asmenybę ir pamatys, kaip praktiškai taikyti tiesą savo gyvenime.

Malonūs skaitytojai,

kviečiame Jus 2026 metams prenumeruoti žurnalus „Gyvieji Šaltiniai“, „Vera i Žizn“, „Tropinka“ internetu tik per www.post.lt nurodytas prenumeratos svetaines

Visų žurnalų metinė prenumeratos kaina – 15 eurų.

Prenumeruoti galima kiekvieną žurnalą atskirai.

Leidiniai išleidžiami:

„Gyvieji šaltiniai“ – 4 kartus per metus,
„Vera i Žizn“ bei „Tropinka“ – 6 kartus per metus.

Leidinių indeksai:

„Gyvieji Šaltiniai“ 5397,
„Vera i Žizn“ 5398,
„Tropinka“ 5399.

Ačiū, kad skaitote mūsų leidinius!

Žurnalus galite prenumeruoti internetinėje svetainėje www.prenumeruok.lt, www.km.lt bei mūsų redakcijoje, adresu: Pylimo g. 20-10, LT-01118, Vilnius

Knygų galite įsigyti mūsų raštinėje arba internetu www.km.lt

Naujiena

Kodėl tikiu?

Psichologo mintys apie kentėjimą, stebuklus, mokslą ir tikėjimą

DR. HENRY CLOUD

Kas suteikia mūsų gyvenimui prasmę ir leidžia iškilti virš skausmo ir nusivylimo bei gyventi tikslingai, jaustis saugiai ir mylėti?

Šioje ypač asmeniškoje ir jautrioje knygoje Dr. Cloudas pasakoja apie savo grumtynes su liga bei depresija, stebuklus, kurie jį išgydė ir padėjo atrasti pašaukimą gydyti kitus.

www.km.lt

RADIJAS GYVENIMUI

www.xfm.lt

104.7 | 88.1 | 91.4 | 102.1 | 106.9 | 106.1 | 88.5
VILNIUS | KAUNAS | KLAIPEDA | ŠIAULIAI | PANEVĖŽYS | KĖDAINIAI | BIRŽAI

ieškauDievo.lt

Bauginantis Dievo
Breikalavimas žmogaus
laisvei yra toks absoliutus,
kad Jis suteikė mums galią
gyventi taip, tarsi Jo paties
nebūtų, spjauti Jam į veidą, Jį
nukryžiuoti.
— Philip Yancey

Mąstykite apie
laisvę ne kaip
apie teisę daryti tai, ką
norime, bet kaip apie
galimybę daryti tai,
kas teisinga.
— Peter Marshall

Jei Dievas mano,
kad ši karo būseną
visatoje yra verta
mokėti kainą už laisvą
valią, tuomet turėtume
priimti, kad ji tikrai to
verta.
— C. S. Lewis

Kaip susitaikyti su Dievu?

Viešpaties meilė mums pasirodė Jėzaus Kristaus atėjimu į šį pasaulį, Jo gyvenimu tarp žmonių, mirtimi ant kryžiaus ir prisikėlimu iš mirusiųjų. Kristaus mirtimi Dievas siūlo tau nuodėmių atleidimą, Jo prisikėlimu – amžinojo gyvenimo dovaną. Tau tereikia ją priimti. Nuoširdžiai patikėk, kad Jėzus Kristus mirė už tave ir prisikėlė, kad suteiktų tau nuodėmių atleidimą ir amžinąjį gyvenimą.

Priimk Jėzų Kristų į savo širdį dabar. Gali pakviesti Jėzų ateiti į tavo gyvenimą meldamasis tokia malda:

Viešpatie Jėzau, aš pripažįstu, kad esu nusidėjėlis ir man reikia Tavo atleidimo. Aš tikiu, kad Tu mirei ant kryžiaus, praliedamas savo brangų kraują dėl mano padarytų nuodėmių. Tikiu, kad prisikėlei iš mirusiųjų ir šiandien esi gyvas. Atleisk, Viešpatie, visas mano nuodėmes ir nuplauk jas savo šventuoju krauju. Ateik į mano širdį ir į mano gyvenimą. Priimu Tavo amžinojo gyvenimo dovaną ir savo širdimi tikėdamas, lūpomis išpažįstu Tave savo sielos Gelbėtoju ir gyvenimo Viešpačiu. Amen.

Jeigu meldeisi šia malda nuoširdžiai, visu protu, visa širdimi ir visa savo esybe tikėdamas tuo, gali būti tikras, kad Jėzus atėjo į tavo širdį ir tapo tavo gyvenimo Viešpačiu.

Pergalingas krikščionis nei aukština,
nei žemina save. Jo dėmesys
persikėlė nuo savęs prie Kristaus. Kas jis
yra ar nėra – jo jau nebejaudina. Jis tiki,
kad buvo nukryžiuotas su Kristumi, ir
nenori nei girti, nei smerkti savęs.
— A. W. Tozer

Laisvė yra glaudžiai susijusi su pačia
Dievo malonės Evangelijos šerdimi ir
esme. Biblija moko, kad nuodėmėje esantys
žmonės yra vergijoje, tačiau kai žmogus
atsiverčia į Jėzų Kristų, laisvė tampa jo
prigimties dalimi.
— Billy Graham

ISSN 1822-9336

gyvieji šaltiniai
www.gyviejisaltiniai.lt